

PORT
PAYÉ
HELLAS

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἰούνιος 1992
Τιμή Φύλλου δρχ. 100

ΕΤΟΣ ΜΒ' - Ἀριθ. Φύλλου 848
Γραφεῖα Κάνιγγος 32 - Αθήνα 106 82

ΤΗΛ. 36.28.280

ΥΠΟ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ
Κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

«ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ»

«εἶδομεν τό φῶς τό ἀληθι-
νόν ἐλάβομεν Πνεῦμα
ἐπουράνιον...»

Ὁ πλήρης ἀγάπης Θεός ἐνανθρωπήσας δι' ἡμᾶς καί μέχρι Σταυροῦ καί ταφῆς συγκαταβάς διὰ τήν σωτηρίαν ἡμῶν, ἀνέστη ἐκ νεκρῶν αὐτεξουσίως ἐν δόξῃ καί πολλάκις ἐνεφανίσθη ἐνώπιον τῶν ἁγίων Μαθητῶν του διδάσκων καί ἐνισχύων αὐτούς εἰς τό ἔργον τῆς ἀποστολῆς.

Κατεδέχθη δέ καί ἐρεῦνης καί ψηλαφήσεως ὑπό τοῦ Ἀποστόλου Θωμᾶ εἰς πίστωσιν τῆς ἀληθοῦς τριμέρου ἐγέρσεώς Του διὰ τήν παγκόσμιον μαρτυρίαν τῆς θεότητός του κατά τό

κήρυγμα τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων. Κατά τās ἐμφανίσεις του δέ εἰς τοὺς μαθητάς ἐδίδασκε τούτους τά περί τῆς αἰωνίου βασιλείας του ὅπως καί πρό τοῦ πάθους του, διὰ νά ἀποβάλλουν τήν ἰουδαϊκὴν ἀντίληψιν, περί ἐγκοσμίου βασιλείας, διότι ἡ ἀντίληψις αὕτη εἶχεν ὀδηγήσει τοὺς υἱοὺς τοῦ Ζεβεδαίου εἰς τό αἷτημα νά καθίσουν «εἰς ἐκ δεξιῶν καί εἰς ἐξ εὐωνύμων ἐν τῇ δόξῃ του» ἐνῶ ἄλλοι ἐκ τῶν μαθητῶν τοῦ ἀπηύθυναν τό ἐρώτη-

μα: «Κύριε εἰ ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ ἀποκαθιστάνεις τὴν βασιλείαν τοῦ Ἰσραὴλ;» Ἔπρεπε νὰ συνειδητοποιήσουν κυρίως οἱ Μαθηταὶ ὅτι αἱ Μεσσιανικαὶ ἰδεαὶ τῶν Ἰουδαίων εἶναι σφαλераὶ καὶ ὅτι ἐμελλον νὰ προσαγάγουν εἰς τὴν οὐράνιον βασιλείαν Του τὸν κόσμον. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ μεταθανάτιος διδασχὴ του ἐστρέφετο περὶ τὸ μέγιστον ἔργον ποῦ θὰ ἀνελάμβανον ἐξαποστελλόμενοι εἰς τὸ κήρυγμα καὶ ἦτο μία ἐπιβεβαίωσις τῶν προτέρων νουθεσιῶν καὶ παραγγελμάτων του ἀφοῦ πλέον ὠμίλει ὡς νικητῆς τοῦ θανάτου καὶ παντεξούσιος Θεός.

Ἐν τούτοις, τὸ ὑπερμέγιστον ἔργον τῆς ἐπὶ γῆς παρουσίας Του, θὰ ἔμενεν ἡμιτελές καὶ ἡ σταυρικὴ θυσία δὲν θὰ ἐτελεσφόρει εἰς τὴν διὰ μέσου τῶν αἰῶνων σωτηρίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἔάν δὲν συνήργει καὶ τὸ τρίτον πρόσωπον τῆς Ἀγίας Τριάδος εἰς τοῦτο.

Προλαβὼν ὁθεν ὁ Σωτὴρ πολλάκις ὠμίλησε περὶ τοῦ ἀπαριτήτου συνεργείας τοῦ Παρακλητοῦ εἰς τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, διότι εἰς ἐκεῖνον ἀνῆκε νὰ διδάξῃ καὶ ὁδηγήσῃ εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ ὑπομνήσῃ ὅλα ὅσα οἱ Μαθηταὶ δὲν ἠδύναντο νὰ συγκρατήσουν εἰς τὴν μνήμην των». Ὅταν δὲ ἔλθῃ ἐκεῖνος, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας ὁδηγήσῃ ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν» τοὺς εἶχεν εἶπει.

Τὸ σημεῖον τοῦτο ἀξίζει ἰδιαίτερας προσοχῆς διότι εἶναι σαφέστατα ἀποκαλυπτικόν εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἀληθῆ πίστιν ὡς θεοπαράδοτον.

Τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, λέγει, θὰ ὁδηγήσῃ τοὺς ἱεροὺς Μαθητάς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Κατάδηλον ὁθεν ὅτι κάθε μεταγενεστέρα τροποποίησις ὡς τάχα διόρθωσις δὲν εἶναι εἰμὴ διαβολικὸς δάκτυλος πρὸς νοθείαν διαστρέβλωσιν καὶ αἵρεσιν. Διότι οἱ θεοδιδασκτοὶ μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος τίποτε ἀφ' ἐαυτῶν οὔτε εἶπον οὔτε ἐδίδαξαν, εἰμὴ ὅσα παρέλαβον καὶ ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἀνωθεν φωτισθέντες ἐξέθεντο, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς πεφουσινμένους καὶ πλήρεις ἀμαρτιῶν αἰρετικούς καὶ σχισματικούς οἵτινες ἰδίας πλάνας τολμηρῶς ἐπενοήσαντες βιαίως ἐπέβαλον.

Περὶ τῆς ἀναγκαίας παρουσίας τοῦ ἁγίου Πνεύματος προεῖπεν ὡς ἐξῆς ὁ Ἰησοῦς προετοιμάζων καὶ στηρίζων τοὺς Μαθητάς: «Συμφέρει ὑμῖν ἵνα ἐγὼ ἀπέλθω, ἐάν γάρ ἐγὼ μὴ ἀπέλθω, ὁ Παράκλητος οὐκ ἐλεύσεται πρὸς ὑμᾶς, ἐάν δὲ πορευθῶ πέμψω αὐτόν πρὸς ὑμᾶς».

Ἀπαραίτητος ὁθεν ἡ τοῦ Σωτῆρος πορεία πρὸς τὸν οὐρανόν καὶ ἡ κάθοδος τοῦ Παρακλητοῦ διὰ τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας.

Πάντα ταῦτα δὲ ἡ θεία Πρόνοια οἰκονόμησε φιλανθρώπως, ὅπως βεβαιωθοῦν οἱ Μαθηταὶ

πλήρως διὰ τοῦ θαύματος τῆς Ἀναλήψεως περὶ τῆς Θεότητος τοῦ Ἰησοῦ ἀφοῦ ἀνιστάμενον ἐκ τοῦ τάφου δὲν εἶδον.

Πρὸ δὲ ὀλίγων στιγμῶν τῆς ἀνόδου του, ἔλαβον τὴν τελευταίαν παραγγελίαν νὰ μὴ χωρισθοῦν ἀλλὰ συνηγμένοι εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ νὰ περιμένουν «τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Πατρὸς» ὅπως εἶχον ἀκούσει διὰ στόματός του. Ἐν ταυτῷ δὲ ἠπλώσε τὰς χεῖρας του καὶ τοὺς εὐλόγησε ἐν εἶδει ἀποχαιρετισμοῦ καὶ «ἐπῆρθη ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν» ἀναβαίνων ὁρατῶς εἰς τὸν οὐρανόν διὰ φωτεινῆς νεφέλης.

Μετ' οὐ πολὺ δὲ ἐξεπληρώθη ἡ ὑπόσχεσις ἐν τῷ Ὑπερώ, καθημένων τῶν Μαθητῶν κατὰ τρόπον ὄντως θαυμάσιον. Πνοὴ βιαία καὶ γλώσσαι πυρὸς ἀνεφάνησαν εἰς ἕνα ἕκαστον ὑπεράνω τῶν Μαθητῶν ὡς αἰσθητὰ σημεῖα τῆς καθ' ὑπόσχεσιν καθόδου τοῦ Παρακλητοῦ. Ἐνήργησε δὲ θαυμασίως ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἐμπλουτίσασα τοὺτους καὶ δι' αὐτῶν τὸν κόσμον ἅπαντα ἐκ τῶν θεϊκῶν χαρισμάτων.

Πρώτη ἐνέργεια ἀνεφάνη ὁ καταμερισμός τῶν ποικίλων ἀνθρωπίνων γλωσσῶν ἐπὶ τοὺς μαθητάς, ὡς πρώτη δωρεὰ καὶ ἀκολουθῶς ἡ σοφία μεθ' ἧς ἕκαστος ἐλάλει τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ.

«Ποικίλως ἐνηχοῦντο λαοὶ φυλαὶ καὶ γλώσσαι ρητορευόντων τῶν Μαθητῶν τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ» καὶ ἤκουεν ἕκαστος τῶν ἀνὰ τὸν κόσμον διεσπαρμένων Ἰουδαίων τὴν ἰδίαν διάλεκτον ἐν ἡ ἐγεννήθησαν.

Ὑπὲρ φύσιν τὸ φαινόμενον διὰ νὰ ἐπαληθεύσῃ ὁ λόγος τοῦ Παύλου ὅτι, «Ὁ Θεὸς ἐξελέξατο τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ἵνα τοὺς σοφοὺς καταισχύνη καὶ τὰ ἀσθενῆ καὶ ἐξουθενωμένα ἵνα καταισχύνη τοὺς ἰσχυροὺς».

Οἱ ἀγράμματοι καὶ ἀμαθεῖς ἰδιῶται, οἱ ἀπλοῖκοὶ καὶ ἀσθενεῖς αἴφνης πανέτοιμοι καὶ ἰσχυροὶ διὰ νὰ ἀποσταλοῦν ἀπὸ τὸ Ὑπερώον εἰς ἅπαντα τὸν κόσμον νὰ κατατροπώσουν τὴν πλάνην τῆς εἰδωλολατρείας καὶ νὰ φωτίσουν τὰ πεπλανημένα ἔθνη εἰς ἀληθῆ Θεογνωσίαν.

Ἡμέρα ὑπέρλαμπρος καὶ κοσμοχαρμόσυνος ἡ τῆς Ἀγίας Πεντηκοστῆς. Ἡμέρα ἐξαισίων καὶ τερατουργῶν πραγμάτων!

Γενέθλιος ἡμέρα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ ταμειούχος τῆς θείας χάριτος τοῦ Παρακλητοῦ.

Ἐν αὐτῇ ἐνεργεῖ ἐπιφοιτήσασα ἡ χάρις εἰς τὸ διηνεκές καθαγιάζουσα τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας διότι ὁ Παράκλητος μένει μεθ' ἡμῶν μέχρι συντελείας τοῦ αἰῶνος.

Ὑπὲρ ἐκπερισσοῦ ἐμπλουτίζει δωρεῶν τὸν χριστιανικὸν κόσμον ὁ Παράκλητος καθὼς ἡ ὕμνολο-

γία τῆς Ἐκκλησίας μας λίαν ἐπιτυχῶς ἀναφέρει. «Πάντα χορηγεῖ τό Πνεῦμα τό Ἅγιον. Βρύει Προφητείας, ἱερέας τελειοῖ, ἀγραμμάτους σοφίαν ἐδίδασκε, ΟΛΟΝ ΣΥΓΚΡΟΤΕΙ ΤΟΝ ΘΕΣΜΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ».

Σαφέστατα τό χαρισματοῦχον Πνεῦμα χαριτῶνει Προφήτας, ἀγραμμάτους σοφίζει καί χρίζει ἱερεῖς εἰς διακονίαν τοῦ ἱεροῦ θυσιαστηρίου καί καθαγιάζει δι' ἐπικλήσεως τοῦ ἱερέως ὅλα τά μυστήρια, ἐξαιρέτως δέ μετουσιώνει τά τίμια δῶρα μεταβάλλων τόν ἄρτον καί οἶνον εἰς Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ.

Θαυμάσιον τό φαινόμενον καί ὑπέρ τούς Οὐρανοὺς τό νοούμενον. Ὁ ἱερεὺς γονυπετής πρό τῆς Ἁγίας Τραπέζης μετά τρόμου παρακαλεῖ λέγων: «Ἐτι προσφέρομέν Σοι τήν λογικὴν ταύτην καί ἀναίμακτον λατρείαν καί παρακαλοῦμεν Σε καί δεόμεθα καί ἱκετεύομεν. Κατάπεμψον τό Πνεῦμα Σου το Πνεῦμα Σου τό Ἅγιον ἐφ' ἡμᾶς, καί ἐπὶ τά προκείμενα δῶρα ταῦτα» καί εὐλογῶν ταῦτα συνεχίζει: «Καί ποίησον τόν μέν Ἄρτον τοῦτον, τίμιον Σῶμα τοῦ Χριστοῦ Σου. Τό δέ ἐν τῷ ποτηρίῳ τούτῳ τίμιον Αἷμα τοῦ Χριστοῦ Σου, ΜΕΤΑΒΑΛΩΝ Τῷ ΠΝΕΥΜΑΤΙ ΣΟΥ Τῷ ΑΓΙΩ, Ἀμήν, Ἀμήν, Ἀμήν.

Φρικτὴ ἡ στιγμή, μέγα τό μυστήριον, Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ διὰ Πνεύματος Ἁγίου.

Πολλοὺ θαυμασμοῦ τυγχάνει ἀξία ἡ δύναμις τῆς ἱερωσύνης, ἥτις ὡς ἀγωγὸς χάριτος δέχεται ἐξ οὐρανοῦ ταύτην καί διοχετεύει εἰς τόν κόσμον καθαγιάζουσα διὰ τῆς εὐλογίας τά μυστήρια τῆς ἐκκλησίας. Κατ' ἐξαίρεσιν ὅμως, ὁ καθαγιασμός τῶν τιμίων δώρων ὑπερέχει παντός μυστηρίου, ὡς μυστήριον τῶν μυστηρίων, ἀφοῦ διὰ χειρός τοῦ ἱερέως αὐτός οὗτος ὁ Θεός ἐξ ἄκρας συγκαταβάσεως ἐν μετουσίᾳ ὑπὸ τά συμβεβηκότα τοῦ ἄρτου καί τοῦ οἴνου παρίσταται κατενώπιον αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἁγίας Τραπέζης.

Ἐντεῦθεν, μετά δέους καί λατρείας προσατενίζει ὁ ἱερεὺς τά τίμια δῶρα ἀναπέμπων πρὸς αὐτόν τοῦτον τόν Θεόν τὰς ἱκετηρίου εὐχὰς καί γευσάμενος ἐκ τοῦ ποτηρίου τῆς ζωῆς μεταδίδει εἰς τό πλήρωμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καί ζωὴν τὴν αἰώνιον. Πάντα δέ ταῦτα τῇ ἐνέργειᾳ καί ἐπιφοιτήσει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὑπὸ τὴν ἀπαραίτητον ὅμως προϋπόθεσιν τῆς ὀρθοδοξίας τοῦ λειτουργοῦ! Ἄλλως, μένει ἀνενέργητος ἡ θεία χάρις καί τό μυστήριον ἄμοιρον ἁγιασμοῦ.

Πολλοὶ ὅθεν καί ὑπέρτιμοι εὐεργεσίαι πηγάζουν εἰς τόν κόσμον ἐκ τοῦ ἀκενώτου πλούτου τῶν δωρεῶν τῆς μεγάλης καί σεβασμίας ἡμέρας τῆς Πεντηκοστῆς.

Καί συμπερασματικῶς, ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ εἶδομεν τό φῶς τό ἀληθινόν, ἐλάβομεν Πνεῦμα ἐπου-

ράνιον, εὖρομεν ΠΙΣΤΙΝ ΑΛΗΘΗ ἀδιαίρετον Τριάδα προσκυνοῦντες.

Ὡς μέγα τε καί σεβάσμιον τό μυστήριον, διό βοήσωμεν Δημιουργέ τοῦ παντός Κύριε δόξα Σοι.

Τοιαύτης ὅθεν ἡμεῖς τιμῆς καί εὐεργεσίας ἀξιοθέντες, μεγάλης εὐγνωμοσύνης ὀφειλέται: ἐσμέν καί ἀπείρων εὐχαριστιῶν πρὸς τόν φιάνθρωπον Θεόν· προσέτι δέ καί χρεῶσται ὑπακοῆς εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν ἐντολῶν Αὐτοῦ καί τοῦτο, πρὸς ἴδιον ἡμῶν συμφέρον.

Προσευχηθῶμεν ὅθεν θερμῶς καί ἱκετεύσωμεν τόν Σωτῆρα αἰτούμενοι καί λέγοντες: «Τό Πνεῦμα Σου τό ἀγαθόν μὴ ἀντανέλης ἀφ' ἡμῶν φιάνθρωπε».

«Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 - ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ. 36.28.280, 36.47.365 - ΦΑΞ: 36.28.280
Ὁ Πρόεδρος Πειραιῶς & Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ ΚΑΙ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΟΣ

Πρωτονοτάριος, Χρ. Μ. Χαλβατζῆς
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς
Κάννιγγος 32 - Ἀθῆναι 106 82

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμὰς 1000
Ἑξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 50

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 100

ΦΩΤΟΣΥΝΘΕΣΗ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ

Δ. ΜΟΥΡΟΥΣΙΑΣ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 144 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΤΗΛ.: 41.82.591 - 45.32.911

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ ΟΤΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΚΦΡΑΖΕΤΑΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΩΣ, ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΑΠΟ ΤΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ».

ΤΑ ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ κ. ΓΕΡΟΝΤΙΟΥ

Εἰς τόν Πρόεδρον τοῦ Γενικοῦ Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ. Γερόντιον ἡ «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» ἐγκαρδίως εὐχεται ὅπως ὁ Δομήτωρ τῆς Ἐκκλησίας Ἰησοῦς Χριστός χαρίζῃ σέ αὐτόν ὑγείαν πνευματικήν καί σωματικήν διά τήν συνέχισιν τῆς ἐργώδους προσπάθειάς του. Ἡ πολύ-χρονος παραμονή του ἐν τῷ Ταμείῳ ἔχει ἐξασφαλίσῃ τήν ἀπρόσκοπτον καί πατρικήν δρᾶσιν του ἡ δέ οἰκονομική δια-χείρισις ὑπῆρξε πάντοτε μοναδική, ὀρθόδοξος καί χριστιανοπρεπής.

ΚΑΘΟΔΟΣ ΑΓ. ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Κάθε έτος μετά την 'Ανάληψιν του Κυρίου, ανα-
μένομεν, καθ' ἃ ἐπηγγείλατο ὁ Κύριος, τήν ἐπι-
φοίτησιν τοῦ ἀγ. Πνεύματος ἥτις ἐγένετο πρό
δύο περίπου χιλιάδων ἐτῶν ἐν Ἱερουσαλήμ εἰς
τούς μαθητάς τοῦ Κυρίου ἐν τῷ Ὑπερώ. Τό ἀγ.
Πνεῦμα τό ἐκπορευόμενον ἐκ τοῦ Πατρός καί ἐν
Υἱῷ ἀναπαυόμενον καί παρ' Αὐτοῦ ἀποστελλόμε-
νον, αὐτήν τήν φοράν νά ἐπικάθηται ἐπὶ τῶν
κεφαλῶν τῶν Ἀποστόλων καί τῆς Κυρίας Θεοτό-
κου ἐν εἶδει πυρίνων γλωσσῶν. Ἄλλην φοράν τό
ἀγ. Πνεῦμα ἐν εἶδει περισσεύρας ἐμφανίζεται ἐπὶ
τοῦ βαπτιζομένου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν Ἰορδάνῃ
ποταμῷ καί εἰς ἄλλες περιπτώσεις ὡς βιαία πνοή.

Αὐτό τό ἀγ. Πνεῦμα τό Πανάγιον φωτίζει τούς
μαθητάς καί λαμβάνουν δύναμιν καί εὐλογίαν καί
ἀποστέλλονται εἰς ὅλον τόν κόσμον διὰ νά κηρύ-
ξουν τήν Γέννησιν τοῦ Κυρίου, τριετή θαυμα-
τουργόν ἐν τῇ κοινωνίᾳ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, Ἀνα-
στάντα, Ἀναληφθέντα, καί καθεζόμενον ἐκ
δεξιῶν τοῦ Οὐρανίου Πατρός.

Νομίζομεν φρόνιμον ν' ἀναφέρωμεν τί μᾶς
λέγει ὁ ἀγ. Λουκᾶς εἰς τὰς Πράξεις του διότι ἐκεῖ
καταγράφεται αὐτό τό θεῖον γεγονός καί τό ἀνα-
γράφομεν διὰ νά γίνῃ γνωστόν εἰς τούς μὴ εἰδό-
τας: Λουκ. Β' 1-4.

*Καί ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τήν
ἡμέραν τῆς πεντηκοστῆς ἦσαν ἅπα-
ντες ὁμοθυμαδόν ἐπὶ τό αὐτό.
καί ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ
ἤχος ὥσπερ φερομένης πνοῆς βια-
ίας, καί ἐπλήρωσεν ὅλον τόν οἶκον
οὗ ἦσαν καθήμενοι·
καί ὤφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμε-
ναι γλώσσαι ὥσεί πυρός, ἐκάθισέ τε
ἐφ' ἓνα ἕκαστον αὐτῶν,
καί ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύμα-
τος Ἁγίου, καί ἤρξαντο λαλεῖν
ἐτέραις, γλώσσαις καθὼς τό
Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγε-
σθαι.*

καί ἱστορικῶς ἀναφέρομεν ὅτι τό Πανάγιον
Πνεῦμα μετά τήν ἐπιφοίτησιν του ἐπὶ τῶν κεφα-
λῶν τῶν Ἀποστόλων παραμένει ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ
Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ δυναμώνει τούς ἱερεῖς,
τούς φωτίζει διὰ τήν ἐπιτέλεσιν τοῦ ὑψηλοῦ των
ἔργου καί κατευθύνει ὅλον τόν θεσμόν τῆς ὀρθο-
δόξου λατρείας.

Ἀλλά δέν θά παραλείψωμεν ν' ἀναγράψωμεν
ὀρισμένα σημεῖα προερχόμενα ἀπό τήν ἀγ. ὕμνο-

λογίαν τῆς ἀγ. Πεντηκοστῆς, τά ὅποια θά «ἐπιση-
μάνουν» τί ἐστὶ ἀγ. Πνεῦμα, ποῖαι αἱ ἰδιότητές του
καί τί ἔργον ἐπιτελεῖ μέχρι καί σήμερον.

*Φῶς ὁ Πατήρ, φῶς ὁ Λόγος, φῶς καί τό ἅγιον
Πνεῦμα, ὅπερ ἐν γλώσσαις πυρίναις, τοῖς Ἀποστό-
λοις ἐπέμφθη· καί δι' αὐτοῦ πᾶς ὁ κόσμος φωταγω-
γεῖται, Τριάδα σέβειν ἁγίαν.*

*Το πνεῦμα τό ἅγιον, φῶς καί ζωή, καί ζωσα πηγὴ
νοερά. Πνεῦμα σοφίας, Πνεῦμα συνέσεως· ἀγαθόν,
εὐθές νοερόν, ἡγεμονεύον, καθαῖρον τὰ πταίσματα.
Θεός καί θεοποιεῖ· πῦρ, ἐκ πυρός προϊόν, λαλοῦν,
ἐνεργοῦν, διαιροῦν τὰ χαρίσματα· δι' οὗ Προφῆται
ἅπαντες, καί Θεοῦ Ἀπόστολοι, μετὰ Μαρτύρων
ἐστέφθησαν· Ξένον ἄκουσμα, ξένον θέαμα, πῦρ
διαιρούμενον εἰς νομάς χαρισμάτων.*

Ἀλλά ἐπίσης θά ἐπισυνάψωμεν καί τήν ἀγ. εὐ-
χήν τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων διὰ νά δυνα-
μώσωμεν οὕτω τό ὑπό γραφήν ἐγχειρίδιόν μας.
Παρακαλεῖ ἡ Ἐκκλησία διὰ τούς κοιμηθέντας
Πατέρας μας καί ἀδελφούς νά τύχουν ἐλέους
παρά τοῦ Φιλανθρώπου Θεοῦ, ἡμᾶς δέ συγχω-
ρήσῃ διὰ τὰ ἁμαρτήματά μας.

*Ὁ καί ἐν αὐτῇ τῇ παντελείῳ Ἑορτῇ καί σωτηριῶδει
ἱλασμούς ἰκεσίους ὑπὲρ τῶν κατεχομένων ἐν Ἀθῇ κατα-
ξιώσας δέχεσθαι, μεγάλας τε παρέχων ἡμῖν ἐλπίδας,
ἀνεῖν τοῖς κατοικομένοις τῶν κατεχόντων αὐτοῦς
ἀνιάρων καί παραψυχῇν παρά σου καταπέμπεσθαι. Ἐ-
πάκουσον ἡμῶν τῶν ταπεινῶν καί οἰκτρῶν δεομένων
σου· καί ἀνάπαυσον τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου τῶν
προκεκοιμημένων ἐν τόπῳ φωτεινῷ, ἐν τόπῳ χλοερῷ, ἐν
τόπῳ ἀναψύξεως, ἐνθα ἀπέδρα πάσα ὀδύνη, λύπη καί
στεναγμός, καί κατὰταξον τὰ πνεύματα αὐτῶν ἐν σκη-
ναῖς Δικαίων καί εἰρήνης καί ἀνέσεως ἀξίωσον αὐτούς·
ὅτι οὐχ οἱ νεκροὶ αἰνέσουσί σε, Κύριε, οὐδέ οἱ ἐν Ἀθῇ
ἐξομολόγησιν παρρησιάζονται προσφέρειν σοι, ἀλλ'
ἡμεῖς οἱ ζῶντες εὐλογοῦμεν σε καί ἰκετεύομεν καί τὰς
ἱλαστηρίους εὐχὰς καί θυσίας προσάγομέν σοι ὑπὲρ τῶν
ψυχῶν αὐτῶν.*

Ὁ Θεός ὁ μέγας καί αἰώνιος, ὁ ἅγιος καί φιλάνθρω-
πος, ὁ καταξιώσας ἡμᾶς καί ἐν ταύτῃ τῇ ὥρᾳ σῆναι
ἐνώπιον τῆς ἀπροσίτου σου δόξης εἰς ὕμνον καί αἴ-
νον τῶν θαυμασίων σου, ἰλάσθητι ἡμῖν τοῖς ἀναξίοις
δούλοις σου· καί παράσχου χάριν, τοῦ μετὰ συντε-
τριμμένης καρδίας ἀμετεωρίστως προσενεγκεῖν σοι
τήν τρισάγιον δοξολογίαν καί τήν εὐχαριστίαν τῶν

μεγάλων σου δωρεῶν, ὧν ἐποίησας καὶ ποιεῖς πάντοτε εἰς ἡμᾶς. Μνήσθητι, Κύριε, τῆς ἀσθενείας ἡμῶν καὶ μὴ συναπολέσης ἡμᾶς ταῖς ἀνομίαις ἡμῶν, ἀλλὰ ποίησον μέγα ἔλεος μετὰ τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν, ἵνα τὸ τῆς ἀμαρτίας σκότος διαφυγόντες ἐν ἡμέρα δικαιοσύνης περιπατήσωμεν· καὶ ἐνδυσάμενοι τὰ ὄπλα τοῦ φωτός ἀνεπιβουλεύτως διατελέσωμεν ἀπὸ πάσης ἐπηρεείας τοῦ πονηροῦ καὶ μετὰ παρηγορίας δοξάσωμεν ἐπὶ πᾶσι σέ τόν μόνον ἀληθινόν καὶ φιλόνητον Θεόν.

Εἰ δέ καί τί ἡμάρτομεν εἰς σέ, ἴλεως γενοῦ ἡμῖν τε καὶ αὐτοῖς· διότι οὐδεὶς καθαρὸς ἀπὸ ρύπου ἐνώπιόν σου, οὐδ' ἂν μία ἡμέρα ἢ ἡ ζωὴ αὐτοῦ, εἰμὴ μόνος σύ, ὁ ἐπὶ γῆς φανεὶς ἀναμάρτητος, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, δι' οὗ πάντες ἐλπίζομεν ἑλέους τυχεῖν καὶ ἀφέσεως ἀμαρτιῶν. Διὰ τοῦτο ἡμῖν τε καὶ αὐτοῖς, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόνητος Θεός, ἄνδρες, ἄφες συγχώρησον τὰ παραπτώματα ἡμῶν, τὰ ἐκούσια καὶ τὰ ἀκούσια, τὰ ἐν γνώσει καὶ ἐν ἀγνοίᾳ, τὰ πρόδηλα, τὰ λανθάνοντα, τὰ ἐν πράξει, τὰ ἐν διανοίᾳ, τὰ ἐν λόγῳ, τὰ ἐν πάσαις ἡμῶν ταῖς ἀναστροφαῖς καὶ τοῖς κινήμασι· καὶ τοῖς μὲν προλαβοῦσιν ἐλευθερίαν καὶ ἄνεσιν δώρησαι, ἡμᾶς δέ τοὺς περιστώτας εὐλόγησον, τέλος ἀγαθὸν καὶ εἰρηρικὸν παρεχόμενος ἡμῖν τε καὶ παντὶ τῷ λαῷ σου καὶ ἑλέους σπλάγχνα καὶ φιλονητικῆς διανοίᾳ ἡμῖν ἐν τῇ φρικτῇ καὶ φοβερᾷ σου παρουσίᾳ καὶ τῆς βασιλείας σου ἀξίους ἡμᾶς ποίησον.

Νομίζομεν ὅμως ὅτι καλὸν θά εἶναι νὰ ἀρυσθῶμεν τινὰ ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς Ἐκκλησίας Γρηγόριον τόν Παλαμᾶν ὁ ὁποῖος θά ἐμπλουτίσει τὴν γραφὴν μας μέ κατὰ χειροπιαστὸ ἀλλὰ συναρπαστικὸν καὶ ἐπαγωγικόν.

Μετὰ γάρ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν καὶ τὴν κατ' αὐτὴν φανέρωσιν πρὸς τοὺς μαθητάς, εἶπεν ἀναλαμβάνόμενος· «Ἴδού ἐγὼ ἀποστέλλω τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Πατρὸς μου ἐφ' ὑμᾶς, ἡμεῖς δὲ καθήσατε ἐν τῇ πόλει Ἱερουσαλὴμ, ἕως οὗ ἐνδύσησθε δύναμιν ἐξ' ὕψους· λήψεσθε γάρ δύναμιν, ἐπελθόντος τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς· καὶ ἔσεσθέ μοι μάρτυρες ἐν τῇ Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ, καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς». Συμπληρουμένης δὲ μετὰ τὴν ἀνάστασιν πεντηκοστῆς ἡμέρας, ἧς νῦν ἐφέστηκεν ἡ μνήμη, τῶν μαθητῶν ἀπάντων συνηγμένων ἐπὶ τὸ αὐτό, καὶ ὁμοθυμαδὸν ὄντων ἐν τῷ ὑπερώῳ τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ καθ' ἑαυτῶν ὑπερώῳ, τῷ οἰκίῳ νῶ τούτων ἐκάστου συνηγμένου· ἦσαν γὰρ σχολάζοντες καὶ προσέχοντες τῇ δεήσει καὶ τοῖς ὕμνοις τοῖς πρὸς τὸν Θεόν· «Ἐγένετο φησὶν ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἤχος, ὥσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας, καὶ ἐπλήρωσε τὸν οἶκον οὗ ἦσαν καθήμενοι».

Βία δὲ ἐστίν, ὡς πάντα νικῶσα, καὶ ὑπερβαίνουσα μὲν τὰ τεῖχη τοῦ πονηροῦ, καθαίρουσα δὲ τὰ πόλεις, καὶ πᾶν ὀχύρωμα τοῦ ἐχθροῦ· καὶ ταπει-

νοῦσα μὲν τοὺς ὑπερηφάνους, ἀνυψοῦσα δὲ τοὺς ταπεινοὺς τῇ καρδίᾳ· καὶ συνδούσα μὲν τὰ κακῶς λευμμένα, διασπῶσα δὲ τοὺς τῶν ἀμαρτημάτων συνδέσμους, καὶ διαλύουσα τὰ κρατούμενα. Ἐπλήρωσε δὲν τὸν οἶκον οὗ ἦσαν καθήμενοι, κολυμβήθραν αὐτὸν ἀπεργαζομένη πνευματικὴν, καὶ πληροῦσα τὴν τοῦ Σωτῆρος ἐπαγγελίαν, ἣν καὶ αὐτὴν ἀναλαμβάνόμενος πρὸς αὐτοὺς ἔλεγεν· «Ὅτι Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισεν ὕδατι, ὑμεῖς δὲ βαπτισθήσεσθε ἐν Πνεύματι ἁγίῳ, οὐ μετὰ πολλὰς ταύτας ἡμέρας».

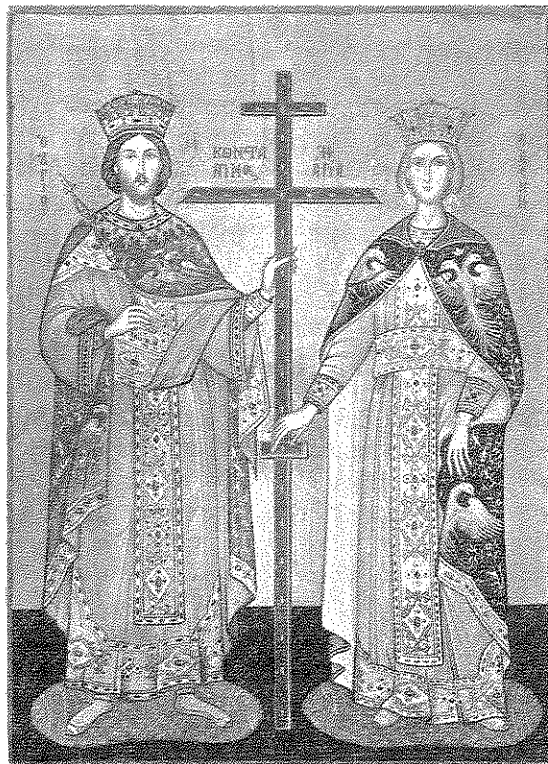
Ἀλλὰ τίνος ἔνεκεν ὥφθη διὰ τοῦ σχήματος τῶν γλωσσῶν; ἵνα τὴν πρὸς τὸν τοῦ Θεοῦ Λόγον ἐπιδείξεται συμφυΐαν· γλώσσης γάρ πρὸς λόγον οὐδὲν συγγενέστερον. Ἄμα δὲ καὶ διὰ τὴν χάριν τῆς διδασκαλίας· γλώσσης γάρ κεχαριτωμένης ὁ κατὰ Χριστὸν διδάσκαλος δεῖται. Διὰ τὴν πύριναις γλώσσαις; Οὐ μόνον διὰ τὸ τοῦ Πνεύματος πρὸς τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸν ὁμοούσιον· πῦρ γάρ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ πῦρ καταναλίσκον τὴν μοχθηρίαν· ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ διττὸν τῆς ἐνεργείας τοῦ τῶν Ἀποστόλων κηρύγματος· εὐεργετεῖν γάρ ἅμα καὶ κολάζειν δύναται· καὶ καθάπερ τὸ πῦρ καὶ φωτίζει καὶ φλογίζει πέφυκεν, οὕτω καὶ ὁ τῆς κατὰ Χριστὸν διδασκαλίας λόγος, τοὺς μὲν ὑπακούοντας φωτίζει, τοὺς δὲ ἀπειθοῦντας εἰς τέλος πυρὶ καὶ κολάσει παραδίδωσιν αἰωνίᾳ.

Ἐλάλουν δὲ ἐτέραις γλώσσαις, τουτέστι διαλέκτοις, πρὸς τοὺς ἐκ παντός ἔθνους συνεληθόντας, καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι ὅργανα γάρ ἐγένοντο τοῦ θείου Πνεύματος, ἐνεργούντα τε καὶ κινούμενα κατὰ θέλησιν ἐκείνου καὶ δύναμιν· ὄργανον δὲ ἅπαξ ἐξέθεν προσλαμβανόμενον, οὐ τῆς οὐσίας, ἀλλὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ ἐνεργούντος δι' αὐτοῦ μετέχον, οὕτως ὄργανον ἐκείνου τελεῖ, ὡς καὶ ὁ θεῖος Πνεύματι φεγγγόμενός φησι Δαβὶδ· «Ἡ γλῶσσα μου κάλαμος γραμματέως ὀξύγραφοῦ»· Ὁ οὖν γραφικὸς κάλαμος ὄργανόν ἐστι γραφέως, τῆς ἐνεργείας πάντως ἀλλ' οὐ τῆς οὐσίας μετέχων τοῦ γράφοντος, κακεῖνα χαράττων, ἀπερ ὁ γραφεὺς ἐθέλει καὶ δύναται.

Ἡμεῖς οἱ εὐρισκόμενοι ἐν τῇ Ὁρθοδόξῃ Ἐκκλησίᾳ οἱ βεβαπτισμένοι οἱ μυροθέντες ἀπὸ τοῦ ἁγίου μύρον τῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ καὶ ὡς προσευχόμενοι καὶ ὡς ἐπιτελοῦντες μικρὸν ἔργον ἐν αὐτῇ, ἃς παρακαλέσωμεν τὴν Τριαδικὴν θεότητα νὰ μᾶς δίδει ψυχικὴν εὐρωστίαν διὰ νὰ γίνῃ ἴλεως δι' ἡμᾶς τοὺς πταίσαντας πολλὰ ἐν τῇ ζωῇ, οἱ ἀναγνώσται δὲ τύχουν εὐλογίας ἁνωθεν διὰ τὴν κατανόησιν τῶν γεγραμμένων παρὰ τῆς ὑμνολογίας καὶ τῶν θείων Πατέρων.

ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ Μ. ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ

ΑΓΙΟΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΙ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗ

Ἡ Ἁγία Ἐκκλησία μας ἐνδόξως πανηγυρίζει τὴν μνήμην τῶν ἱσαποστόλων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης καὶ κατατάσσει αὐτοὺς μεταξύ τῆς σεπτῆς χορείας τῶν Ἀποστόλων διότι ὁλόκληρος ὁ βίος τῶν ἐμπλουτισμένους ἀπὸ θείας εὐλογίας, εὐρίσκοντο εἰς τὸ προσκηνίον τῆς ἱστορίας τουλάχιστον ἐπὶ μίαν πεντηκονταετίαν.

Τὰ μεγαλύτερα ἱστορικά γεγονότα τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἔχουν λάβει τὴν πλήρη τῶν ὑπόστασιν ἡ δὲ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία σεμνύνεται διὰ τὸν ἅγ. Κωνσταντίνον καὶ διὰ τὴν σεπτὴν του μητέρα ἅγ. Ἑλένη. Παρ' ὅλον τὸ γεγονός πῶς ἡ ἐποχὴ Δ' καὶ Ε' μ.Χ. αἰῶνος ἦταν ἄκρως δύσκολος καὶ ἐπικίνδυνος ἡ ἅγ. Ἑλένη καὶ ὁ υἱὸς τῆς ἅγ. Κωνσταντίνου στάθηκαν εἰς τὰς ἐπάξεις τῆς Ὀρθοδόξου ζωῆς τῶν, καὶ ἐπολέμησαν κατὰ ἐθνικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἐχθρῶν καὶ ὕψωσαν τὸ κέρας τῆς ὀρθοδόξου λατρείας εἰς ὕψη δισθεώρητα.

Ἀλλὰ ὥς ἀφήσωμεν τὴν ταπεινὴν μας πέννα διὰ ν' ἀναγράψωμεν μερικά ἱστορικά γεγονότα τῶν ὁποίων ἡ ἔκβασις, ὡς λίθοι πολὺτιμοι ἐμφανίζονται καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν καὶ εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα τὸν ὁποῖον διατρέχομεν.

Ἡ ἅγ. Ἑλένη γεννηθεῖσα ἐν Βιθυνίᾳ ἀνετράφη χριστιανοπρεπῶς καὶ ὅλη τῆς ἡ ζωῆς ἦτο δοσμένη γιὰ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ χριστιανισμοῦ, οὕσα ἡ ἴδια τύπος καὶ ὑπογραμμὸς Χριστοῦ. Εἰς νεαρὰν ἡλικίαν συνεζεύχθη μετὰ τοῦ εἰδωολάτρου Κωνσταντίνου τοῦ ἡλωροῦ Αὐτοκράτορος τῆς δυτικῆς ἐπαρχίας τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας, καὶ ἐκ τῶν πραγμάτων φαίνεται πῶς ἡ ἄτακτος ζωὴ τοῦ συζύγου τῆς Κωνσταντίνου ἦταν ἐκείνῃ πού τῆς ἐπλεκε καὶ τὸ μεγάλο τῆς μαρτύριον. Αὐτὴ ἡ ἅγ. Ἑλένη εὐρισκόμενη μακρὰν τοῦ νομίμου συζύγου τῆς διήγετο ὁσιακὴν ζωὴν πράγμα τὸ ὁποῖον τῆς ἐχάρισε καὶ τὴν ἀγιότητά της καθὼς ἐπίσης καὶ τίς χριστιανικὲς δραστηριότητές της ἐν τῷ Βυζαντίῳ. Κεκαθαρμένη ἡ ἅγ. Ἑλένη ψυχικῶς ὀρίσθη ἀπὸ τὴν Παναγίαν Τριάδα ν' ἀποσταλῇ ἀπὸ τὸν Υἱὸν τῆς Κωνσταντίνου εἰς τὴν Παλαιστίνην διὰ ν' ἀνεύρῃ τὸν Τίμιον Σταυρὸν καὶ ἐκεῖ ἐπὶ χρονικὰ ὅρια μὴ προσδιοριζόμενα νὰ κτίσῃ Ἱ. Ναοὺς καὶ Μοναστήρια. Τὸ γεγονός τῆς εὐρέσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τῆς δίδει ἰδιαίτεραν αἴγλην εἰς τὴν ἀγιότητά της ἡ δὲ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δικαίως τῆς ἀπέδωκε τὸν τίτλον, ὡς

λέγομεν ἄνωτέρω, τῆς ἱσαποστόλου. Ἡ ἁγ. Ἐλένη παρ' ὅλες τίς κοινωνικές ἀναστατώσεις τῆς ἐποχῆς ἐκοιμήθη εἰς τὴν γενέτειρά της τὸ δὲ σκήνωμά της ἀποπνέον θείαν εὐλογίαν καὶ ἁρώματα μετεφέρθη εἰς τὴν Βασιλικὴν τῶν ἁγ. Ἀποστόλων εἰς Κων/πολιν.

Ὁ ἱσαπόστολος ἁγ. Κωνσταντῖνος, εἶναι αὐτός πού ἀπό τὰ νεανικά του ἔτη ἠνδρώθη εἰς τὴν αὐλὴν Μαξιμιανοῦ - Γαλερίου σχεδόν ὡς «ἐγκάθειρ-κτος», διότι ὁ Γαλέριος δὲν ἠθελε νὰ τὸν ἀφήσει ἀπὸ τὸ περιβάλλον του φοβούμενος, ἀσθενούντος τοῦ πατρός του Κωνσταντίνου τοῦ Χλωροῦ, μήπως ἐν Νικαία πάρει τὸν θρόνον τοῦ ἀπερχομένου πατρός του. Ὡς ἀναγράψωμεν, θεία δυνάμει, οὕτω καὶ ἐγένετο, ὁ νεαρός Κωνσταντῖνος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του ἡ δυτικὴ ἐπαρχία τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας τὸν ἀνεκήρυττε Αὐτοκράτορα. Μετ' οὐ πολὺ ὁ ἴδιος μέ στρατεύματα εἴτε ἐντόπια εἴτε μισθοφορικὰ ἐξεστράτευσεν ἐναντίον τοῦ Γαλερίου, τὸν ὁποῖον καὶ ἐνίκησε εἰς τὸν Τίβεριν ποταμὸν ὃ δὲ Οὐράνός τοῦ ἐπεδαψίλευσεν τὸ Οὐράνιον θέαμα τοῦ ἐνάστρου Τιμίου Σταυροῦ μέ τὸ εἰς ὅλους μας γνωστόν ἐπίγραμμα: «ΕΝ ΤΟΥΤΩ ΝΙΚΑ ΤΟΥΣ ΕΧΘΡΟΥΣ ΣΟΥ». Ἔτσι καὶ ἐγένετο. Κατατροπωθεὶς ὁ Γαλέριος εἰς τὴν Ρώμην καὶ ἀργότερον εἰς τὴν Θεσ/νίκην, οὗτος ὁ ἁγ. Κωνσταντῖνος πλέον κοσμοκράτωρ ὤδευσεν γιὰ τὸ Βυζάντιον ὅπου ἀνεκηρύχθη αὐτο-

κράτωρ τοῦ Βυζαντίου ἰδρύσας καὶ τὴν Κων/πολιν. Κατὰ τὸ χρονικὸν ὄριον τῆς διακυβερνήσεως τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας ἀπὸ τὸν Κωνσταντῖνον ἔχομεν ἱστορικά γεγονότα ἀξιοπρόσεκτα πού σάν Βασιλεὺς ἦτο καὶ δικαστὴς καὶ ἡ ἱστορία ἀναγράφει ὀρισμένα «φαινομενικῶς» μέν ὡς μὴ χριστιανικά, ἀλλὰ ὑψίστη κριτικῇ ὡς Ὑπάτου Κριτοῦ καὶ Δικαστοῦ ὀρθὰ καὶ πρέποντα. Ἀλλὰ ἡ ἱστορία ἔχει ν' ἀναγράψει μερικά γεγονότα ὅπως τὸ διάταγμα τῶν Μεδιολάνων, τῆς ἐξαπλώσεως τῆς χριστιανικῆς θρησκείας εἰς ὅλην τὴν αὐτοκρατορίαν του καὶ κατόπιν ἡ σύγκλησις τῆς Α' Οἰκουμ. Συνόδου μέ 318 Πατέρας εἰς τὴν Νίκαιαν. Αὐτὰ τὰ ἀνεπανάληπτα ἱστορικά γεγονότα εἶναι ἐκεῖνα πού ἐδρεώνουν τὴν ὀρθοδοξίαν ἢ ὅποια τὸν κατατάσσει μετὰ τῶν ἀποστόλων.

Δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας αἱ θεαῖαι μορφαὶ Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης εἶναι ὑψίστης σημασίας διότι ἐν τῷ προσώπῳ μητρός καὶ υἱοῦ ἐδραιώθη ἡ χριστιανικὴ πίστις διὰ μέσου 17 ὁλοκλήρων ἐκατονταετησίων. Ὁ Ἕλληνας καυχᾶται διὰ τοὺς Ἁγίους αὐτοὺς διότι τυγχάνει ἀμέσου βοηθείας των καὶ τοὺς τιμᾷ μέ δέος καὶ εὐφροσύνη ὡς συμπαραστάτας εἰς τὴν ζωὴν των. Ὡς παρακαλέσωμεν λοιπὸν αὐτοὺς νὰ μᾶς εἶναι ποδηγέται στὴν ζωὴν μας καὶ σθεναροὶ προασπισταὶ μας ἐνώπιον τοῦ θείου Κριτοῦ.

Ο ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Η ΑΝΑΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

«Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας οἰκονομίαν καὶ τὰ ἐπὶ γῆς ἐνώσας τοῖς Οὐράνιοις ἀνελήφθης ἐν δόξῃ Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν οὐδαμόθεν χωριζόμενος ἀλλὰ μένων ἀδιάστατος καὶ βοῶν τοῖς ἀγαπῶσι σε· ἐγὼ εἰμὶ μεθ' ὑμῶν καὶ οὐδεὶς καθ' ὑμῶν».

Κοντάκιον

Ἐντός ὀλίγων ἡμερῶν θά πανηρυρίσωμεν τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου, ἓνα γεγονὸς ἐξόχως συγκινητικόν διότι βλέπομεν τὸν Κύριον ἀναλαμβάνόμενον ἐν δόξῃ εἰς τὸ Ὅρος τῶν Ἐλαιῶν, ἐν μέσῳ τῶν μαθητῶν Του τῆς Μητρός Του καὶ τῶν ἁγίων Γυναικῶν τῶν Μυροφόρων πού Τὸν περιβάλουν.

Ὅπως βλέπομεν ἀπὸ τὴν ἁγ. εἰκόνα τῆς Ἀναλήψεως ὁ Κύριος ἐν μέσῳ ἀρχαγγελικῶν δυνάμεων ἀναβαίνει πρὸς τὸν Οὐράνιον Πατέρα Του καὶ ἐπευλογεῖ τὸ πλῆθος τῶν βλέπόντων, μέ τὰς δύο Του χεῖρας. Ἐκτοτε αὐτοὶ οἱ τῆς ἀκολουθίας Του οἱ ὁποῖοι φθάνουν κατὰ τὸν Παῦλον περὶ τοὺς

πεντακοσίους τὸν ἔχουν πλησίον των μέ θεϊκὴν ὑπόστασιν, τοὺς «βλέπει», τοὺς παρακολουθεῖ τοὺς ἐνδυναμώνει καὶ τοὺς ἀγιάζει. Ἡ λέξις «ἀδιάστατος» ἡ ὁποία προσδιορίζεται ἐν τῷ Κοντακίῳ ἐκφράζει πῶς ὁ Ἀναληφθεὶς Κύριος εὕρεται ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρός, παραμένει ὁ ἴδιος τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἶναι πλησίον αὐτῶν πού Τὸν πιστεύουν καὶ Τὸν ἀγαποῦν ἐν παντί καιρῷ καὶ πάσῃ ᾠρᾷ.

Ἐπεξηγοῦντες ἓνα μέρος τοῦ Κοντακίου τὸ ὁποῖον εὕρεται εἰς τὴν ἐπικεφαλίδα τοῦ ἀρθροῦ μου λαμβάνω ὅλην τὴν δύναμιν νὰ κατα-

γράφω ότι ο Ἀναληφθεὶς Κύριος ἐπλήρωσε πᾶσαν οἰκονομίαν ἐπὶ γῆς ἐν οὐρανῷ καὶ τοῖς καταχθονίοις, καὶ πάντοτε ἡ ἔννοια τῆς ὁλοκληρωτικῆς ἐκπληρώσεως τοῦ ἔργου τοῦ θεανθρώπου εἶναι ἰδιαιτέρως ἐμφανὲς καὶ «πεπληρωμένη» θείας γνώσεως καὶ ἀγιότητος.

Μετά τὴν θεϊαν Ἀνάληψιν οἱ μαθηταὶ κατηνύθησαν ὄχι πλέον εἰς τὰ ἴδια ἀλλὰ ὅλοι ἐν ταυτῷ, εἰς τὸν χώρον τῆς Ἱερουσαλὴμ τὸ ὑπερῶν, καὶ προσευχόμενοι, ἀναμένοντες τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς θείας ἐπαγγελίας ὅτι μετὰ τὸν Κύριον θὰ ἦρχετο ὁ Παράκλητος, τὸ θεῖον Πνεῦμα νὰ καταφωτίσῃ τὸν νοῦν τῶν Ἀποστόλων νὰ τοὺς δυνάμωσιν ψυχικὰ καὶ νὰ τοὺς καταστήσῃ τέλεια ὄργανα τῆς Παναγίας Τριάδος, διὰ νὰ δυνηθοῦν αὐτοὶ νὰ ἀνατρέξουν τὸν σύμπαντα κόσμον καὶ ν' ἀναγγεῖλουν ὅτι ὁ Ἀναστὰς καὶ Ἀναληφθεὶς Κύριος εἶναι Αὐτός ὁ ὁποῖος κατέχει ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ «δρακί» τὰ σύμπαντα καὶ ὁ δημιουργὸς τοῦ παντός καὶ Παντοκράτωρ. Ἀλήθεια αὐταὶ αἱ

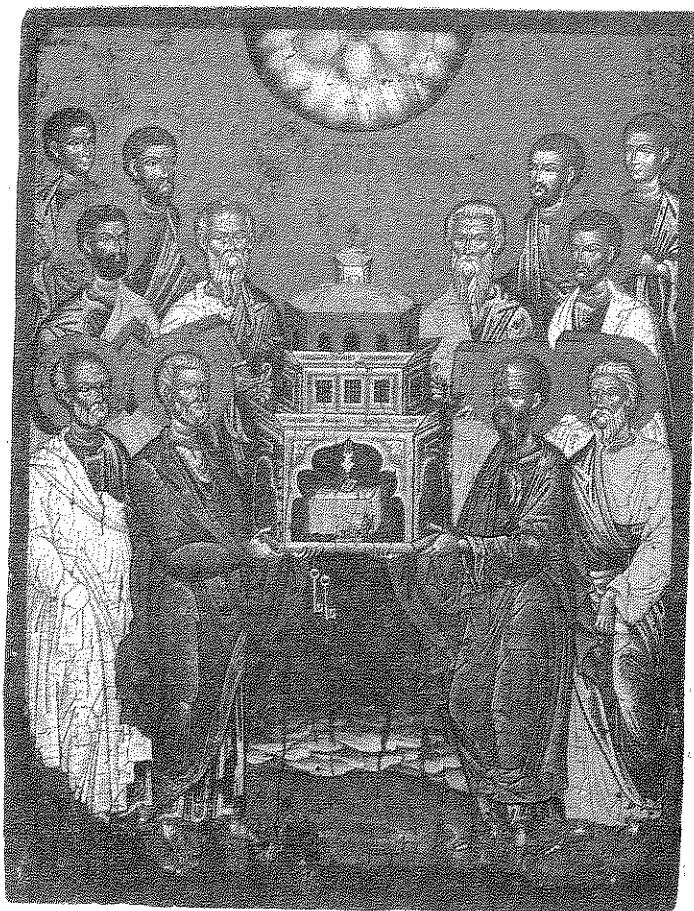
τελευταῖαι «ἐξεικονίσαις τῆς ἁγ. Τριάδος εὐρίσκονται κατεγεγραμμέναι ἐν τῇ καρδίᾳ μας διότι ποτὲ δὲν θὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν μνήμη μας αὐτὸ τὸ ὁποῖον μᾶς λέγει ὁ Κύριος τῆς δόξης εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ Ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγ. Πνεύματος».

Αὐτὸ ζῶμεν, καὶ ποιοῦμεν ἐν τῇ ζωῇ μας ὡς ἱερεῖς τοῦ Ὑψίστου, ὄχι μόνον ἐνεργοῦντες τὰ ἱερά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ζωῇ ὁμολογοῦντες Κύριον ἀναληφθέντα ἐν ὅλῃ τῇ δόξῃ Του.

Ἐπειδὴ ἡμεῖς ἀκριβῶς δὲν προσεθέσαμεν οὔτε ἀφαιρέσαμεν τί ἀπὸ τὰ παραδοθέντα παρὰ τοῦ Κυρίου μας εἴμεθα εὐτυχεῖς διότι εἴμεθα ἡ ὀρθὴ Ἐκκλησία ἐν τῇ Γῇ, πεπληρωμένοι θείας εὐλογίας δυνάμεως καὶ ἀγάπης.

Ο ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ Ν. ΙΩΝΙΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

ΑΓΙΟΙ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ

Ἐντός ὀλίγων ἡμερῶν ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία θά ἐορτάσει τήν 29ην Ἰουνίου τήν μνήμην τῶν Πρωτοκορυφαίων Πέτρου καί Παύλου καί τήν ἐπομένην τῶν δώδεκα καί σάν ἀρχιερεῖς τῶν Γ.Ο.Χ., παρακινουῖμαι νά γράψω ὀλίγα τινά γιά αὐτές τίς ὑψιστες μορφές τῆς Ὁρθοδόξου λατρείας. Διά τήν πλήρη γραφήν αὐτῶν τῶν θείων καί ἁγίων ἀναστημάτων δέν ἐπαρκοῦν τόμοι ὁλόκληροι οἱ ὁποῖοι θά ἡδύνατο νά γεμίσουν ὁλόκληρον τόν κόσμον, διά νά ἐνθυμηθῶμεν τήν ρῆσιν τοῦ ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ του.

Ἄς ἀρχίσωμεν κατ' ἀμυδρόν τρόπον νά περιγράψωμεν τόν πρῶτον μέγα Ἀπόστολον τόν Σίμωνα τόν ἐπικληθέντα ἀπό τόν Κύριον Πέτρον διότι αὐτός θά ἱδρυσέ ἐπάνω στήν Πέτρα τήν χριστιανικήν πίστιν σάν τήν πέτρα πού πάνω σ' αὐτήν θά οἰκοδομοῦσε τό μέγιστον οἰκοδόμημα τῆς ἀνθρωπότητος πού λέγεται Ὁρθοδοξία. Καίτοι προχωρημένος εἰς ἡλικίαν ὁ Πέτρος ψαρᾶς τῆς

λίμνης Γενησαρέτ ἐκρίθη ἀπό τόν Ἰησοῦν ὡς κατάλληλον πρόσωπον διά νά ψαρέψη τήν ἀνθρωπότητα ὅπερ καί ἐγένετο, ἐπικληθεῖς παρά τῆς Ἐκκλησίας Πρωτοκορυφαῖος.

Δεύτερος πρωτοκορυφαῖος Ἀπόστολος εἶναι ὁ διώκτης Σαῦλος ὁ ὁποῖος ὕστερα ἀπό εἴκοσι ἔτη μετά τήν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου προεχειρίζετο ἀπό τόν Κύριον ὡς Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν. Εἰς αὐτόν ὀφείλεται τό μέγιστον δόγμα τό ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι Ἐκεῖνος πού τόν ἐκάλεσε καί τόν διορίζει ὡς Ἀπόστολον τῶν Ἑθνῶν ὅπερ καί ἐγένετο. Ὁ θεῖος βίος τοῦ Παύλου δι' αὐτοῦς πού εὐρίσκονται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ εἶναι θαυμαστός διότι παρ' ὅλους τούς λιθοβολισμούς πού ὑπέστη παρ' ὅλα τά ναυαγία του ἡ τόν κατατρεγμόν του ἀπό ληστές καί ἀνθρώπους ἀκόμα μέσα στήν Ἐκκλησίαν αὐτός ὁ Παῦλος στέκει στύλος καί ἐδραῖωμα ὁλόκληρης τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας.

Γράφοντας όμως διά τούς ανωτέρω δέν θά προσθέσωμεν νά προσθέσωμεν παρά πολλά διά άλλους τούς δώδεκα, τούς ἐβδομήκοντα ἤ καί περί τούς Ἀποστόλους πλειάδα τῶν ὑπηκόων τοῦ Χριστοῦ οἱ ὁποῖοι διά μέσου τοῦ χρόνου πού πλησιάζουν τά πεντήκοντα ἔτη μετά τήν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου ἄλωσαν ὁλόκληρον τήν ἀνθρωπότητα, οἱ περισσότεροι τῶν ὁποίων ἀγράμματοι καί ἄδαεις καί ὠμολόγουν ἐνώπιον αὐτοκρατόρων ὅτι εἶδαν τόν Ἰησοῦν Ἀναστάντα ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας συνέφαγον μαζί του καί ἄκουσαν ἀπό τό ἴδιο τό στόμα Του «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά Ἔθνη...» κ.λ.π. καί τέλος τόν εἶδαν ἀναληφθέντα ἐνδόξως εἰς τούς Οὐρανοὺς.

Μετά τήν θείαν δύναμιν τήν ὁποίαν ἔλαβον

παρά τοῦ Παναγίου Πνεύματος κατά τήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς αὐτά τ' «ἀνθρωπάκια», τ' ἀγράμματα καί πάφτωχα ἀνέτρεψαν τήν φρικτὴν εἰδωλολατρείαν τῶν Ἑθνῶν, κατήγησαν τόν Ἰουδαϊσμόν καί ἀπεδείχθησαν γίγαντες τῆς ὁμολογίας ὅτι Ἰησοῦς Χριστός εἶναι Θεός καί ὅτι εἶναι τό δεύτερον πρόσωπον τῆς Ἀγ. Τριάδος συναναρχος μέ τόν Πατέρα καί τό Ἄγ. Πνεῦμα οἱ Δημιουργοί τοῦ παντός.

Ἄς παρακαλέσω λοιπόν ἐγώ ὁ ἐλάχιστος τῶν ἐλάχιστων τοῦ χριστιανικοῦ θυσιαστηρίου ὁ Ἀναστάς Κύριος νά μᾶς καθοδηγήσῃ ἐν ὅλῃ τῇ ζωῇ μας, κατά δέ τήν ἡμέρα τῆς παλιγγενεσίας νά τύχωμεν τοῦ ἀπείρου ἐλέους Του.

Ο ΕΥΡΙΠΟΥ ΚΑΙ ΕΥΒΟΙΑΣ ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

ΕΥΧΑΙ

Ἡ «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» ἐπ' εὐκαιρία τῆς ἐορτῆς τοῦ ἁγ. Ἰουστίνου τοῦ Φιλοσόφου, ἐκφράζει εἰς τόν ἐορτάζοντα ἀρχιερέα Εὐρίπου καί Εὐβοίας κ. Ἰουστίνον ὑγείαν κατ' ἄμφω καί ὅπως ὁ Τριαδικός Θεός ἐπευλογεῖ τήν δράσιν του ἐν τῇ Γνησίᾳ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ καί τήν συνεχή συγγραφικὴν του ἐμφάνισιν εἰς τὰς στήλας τῆς ἐφημερίδος μας.

Εἰς τόν ἐορτάσαντα πρωτοπρεσβύτερον π. Γεώργιον Σμυράκην ἡ «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» εὐχεται ὑγείαν καί χαράν καί εὐπροσήγορον παράστασιν ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ. Ὁ π. Γεώργιος μέλος τοῦ Δ.Σ. τοῦ Γενικοῦ Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος εἶναι ἀπὸ τὰ παρόντα καί καλῶς δρῶντα μέλη αὐτοῦ.

ΕΙΡΜΟΙ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Συνέχεια Γ'

Λόγω των προπασχαλίων ἐορτῶν καί τοῦ ἐπακολουθήσαντος Πάσχα, ὡς προεγράψαμεν ἀφήσαμε τήν συνέχεια τοῦ Τιμίου Σταυροῦ μέ ἄλλη ἐορτάσι-

μον γραφὴν καί σπεύδομεν μέ τήν παροῦσαν ἐκδοσιν τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» νά συνεχίσωμεν παραφράζοντες σχετικόν κάθισμα ὡς καί Τροπάριον:

Παράφρασις

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Τό προσταχθέν

1. Ἐν Παραδείσῳ μέ τό πρὶν, ξύλον ἐγύμνωσεν, οὐπερ τῇ γεύσει, ὁ ἐχθρὸς εἰσφέρει νέκρωσιν· τοῦ Σταυροῦ δέ τό ξύλον, τῆς ζωῆς τό ἔνδυμα, ἀνθρώποις φέρον, ἐπάγη ἐπὶ τῆς γῆς, καί κόσμος ὅλος ἐπλήσθη πάσης χαρᾶς· ὃν ὀρῶντες ὑψούμεθον, Θεῷ ἐν πίστει λαοί, συμφώνως ἀνακράζομεν· Πλήρης δόξης ὁ οἶκος σου.

1. Κατά τόν χρόνον τῶν Πρωτοπλάστων εἰς τόν Παραδείσον πού εὕρισκοντο τό «Ξύλον» πού ἐγεύθησαν αὐτοί (καθ' ὃ ἀπηγορευμένο ἀπὸ τόν Θεό) τούς ἐγύμνωσεν ἀπὸ τήν θείαν Χάριν καί ἠκολούθησε ἡ ψυχικὴ νέκρωσις. Αὐτὴν δέ τήν φορὰν, τό Ξύλον τοῦ Σταυροῦ τό ὁποῖον εἶναι τό ἔμβλημα πού φέρει τήν ζωὴν εἰς τούς ἀνθρώπους, ἀναρτήθην εἰς τόν Γολγοθάν ὁ κόσμος ὅλος ἐγέμισε ἀπὸ χαράν, ἡμεῖς δέ οἱ πιστοὶ βλέποντες τόν Σταυρόν ὑψούμενον πληρούμεθα χαρᾶς, καί ἀνακράζομεν μετὰ πίστεως ἐκ τοῦ Θεοῦ ὁμολογοῦντες ὅτι ὁ οἶκος εἰς τόν ὁποῖον προσευχόμεθα εἶναι πλήρης θεϊκῆς δόξης.

2. Πικρογόνους μετέβαλε, ξύλω Μωϋσῆς πηγὰς ἐν ἐρήμῳ πάλαι, τῷ Σταυρῷ πρὸς τὴν εὐσέβειαν, τῶν ἔθνων προφαίνων τὴν μετάθεσιν.

3. Ὁ βυθὸς κολπωσάμενος, τέμνουσαν ἀνέδωκεν Ἰορδάνης ξύλω, τῷ Σταυρῷ καὶ τῷ Βαπτίσματι, τὴν τομὴν τῆς πλάνης τεκμαιρόμενος.

2. Ὁ Μωϋσῆς εἰς τὴν ἔρημον κατόπιν παρακλήσεως πρὸς τὸν Θεὸν μετέβαλε τὰ ὕδατα τῆς Μερᾶς (πικρογόνα) εἰς πηγὰς ρίπτων Ξύλον εἰς τὴν λίμνην, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον προλέγων εἰς ἡμᾶς ὅτι ἀντὶ τῶν πικρῶν ὑδάτων τῆς ἁμαρτίας θὰ προχωρήσωμεν μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ Σταυροῦ πρὸς τὴν εὐσέβειαν τὴν ὁποίαν ἐξαγγέλλει ὁ Χριστός.

3. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ ρίπτων τὴν ράβδον Του εἰς τὸν βυθὸν τοῦ Ἰορδάνη ποταμοῦ ἀνείλκυσε τὸ σιδηροῦν μέρος τῆς σκαπάνης τὸ ὁποῖον προεικόνισεν τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἡ δὲ ράβδος Του προοῖονισεν τὸ Βάπτισμα τὸ ὁποῖον λαμβάνομεν οἱ χριστιανοὶ καὶ διὰ τοῦ ὁποῖου ἀπαλασσόμεθα ἀπὸ τὴν πλάνην.

ΑΡΧΙΜ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Μετά μεγάλης χαρᾶς ἡ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδόξιας» ἀναγράφει σχετικῶς μίαν ἐκδήλωσιν τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ὁ ἀρχιμ. π. Χρυσόστομος Βάρκας ἱερατικός προϊστάμενος Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Φανουρίου Κορωπίου κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Σταυροπροσκυνήσεως τὴν 29ην Μαρτίου ἐ.ἔ.

Κατοίκης, καὶ ὁ πρώην Δήμαρχος Μαρκοπούλου κος Μεθενίτης. Ἐπίσης ὁμᾶς Ἱεροψαλτῶν ἀπὸ τὴν Παιανίαν ἀπέδωσαν ἐπίκαιρους ἐκκλησιαστικούς ὕμνους.

ΕΥΧΑΙ

Μετὰ πολὺ ἐπιτυχία καὶ μετὰ ἀρκετὴ συρροή κόσμου διοργανώθη εἰς τὸ πνευματικὸ Κέντρο Μαρκοπούλου (Παπουλάκος) τὴν Κυριακὴ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως 29ην Μαρτίου τ.ε. καὶ ὥραν 6.30 ἀπογευματινὴν, ὁμιλία, ἀπὸ τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην πατέρα Χρυσόστομον Βάρκαν προϊστάμενον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Φανουρίου Κορωπίου μετὰ θέμα: «Ἡ πορεία τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως μπροστὰ στὸ δύο χιλιάδες».

Ὁ Πανοσιολογιώτατος ἀνεφέρθη διεξοδικὰ καὶ ἐμπεριστατωμένα, σὲ ὅλα τὰ θέματα, τὰ ἀφορῶντα τὴν πορεία τῆς πίστεώς μας, καὶ ἰδιαίτερα τὰ διαδραματισθέντα γεγονότα στίς ἡμέρες, μετὰ τὸ φαινόμενο τῆς ἐπάρτης Οὐνίας, τοῦ Παπισμοῦ καὶ γενικὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἀκόμη ἀνεφέρθη διὰ τὸν ρόλον τοῦ Βατικανοῦ ἐναντι τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλλάδος καὶ ἰδιαίτερα τῶν λαῶν τῶν Βαλκανίων καὶ τῆς Ρωσσίας.

Τὴν Ὁμιλίαν ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ Ἀντιπρόεδρος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιῶς Γέροντας κος Γερόντιος, ὁ Σεβασμιώτατος Ἅγιος Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κος Ἰουστίνος καὶ ὁ Οἰκεῖος Ἱεράρχης Σεβασμιώτατος Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κος Ἀντώνιος. Ἐκ μέρους τῆς πολιτείας ὁ βουλευτὴς τῆς Ν.Δ. κος Θεόδωρος

Εἰς τὸν πρωθιερέα π. Κωνσταντῖνον Βελέντζαν μέλος τοῦ Γενικοῦ Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἐπ' εὐκαιρία τῆς ἐορτῆς τοῦ εὐχόμεθα ἐγκαρδίως ὅπως ὁ Κύριος χαρίξῃ εἰς αὐτὸν ὑγείαν σωματικὴν καὶ ψυχικὴν καὶ καλὴν παράστασιν ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΑΒΛΕΨΙΑΙ

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 847 (Ἀπρ. - Μαΐου 1992) φύλλον μας, εἰς τὴν ὁμιλίαν τοῦ ἐπιτ. δικηγόρου κ. Ν. Ἀναγνωστοπούλου κατὰ τὴν χειροτονίαν τοῦ ἱερολογ. διακόνου π. Γρηγορίου Ταυλαρίου, σελ. 19 καὶ στίχ. 21 ἀναγράφεται «στεφανοποιὸς Θεός» ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ «στεφανοδότης Θεός».

ΣΚΟΡΠΙΑ ΦΥΛΛΑ

Σοφά λόγια

- Αν δείξεις υπομονή σέ μιά στιγμή θυμού, μπορεί νά γλυτώσεις εκατό ημέρες λύπης.
- Ἡ πίστη τοποθετεῖ ἕνα κερί μέσα στήν πιό σκοτεινή νύκτα.
- «Ὅταν δώσεις τήν μισή ψυχή σου στόν διάβολο, ἡ ἄλλη μισή εἶναι ἀχρηστή στόν Θεόν». (Λακονταίρ).
- Ὁ ἐγωϊσμός βρίσκεται στήν ρίζα κάθε ἀμαρτίας.
- «Εἶναι καλό νά ἔχης φίλους καί κακό νά τούς ἔχεις ἀνάγκη». (Παροιμία).
- «Ἄν ἀντέχης κι' ὠφελεῖσαι, μ' ὅλα ὅσα ὑποφέρεις, ἥρωσ καί γιατρός θά εἶσαι σ' ὅλους γύρω. Καί θά χαίρης».
- «Καί ἡ χαρά καί ἡ λύπη τῆς Ἐκκλησίας εἶναι πνευματικά καί ὄχι ἐγκόσμια». (Ἄλ. Παπαδιαμάντης).
- «Ὁ Θεός μᾶς δίνει μεγάλες εὐκαιρίες νά γίνουμε καλύτεροι, βάζοντας μπροστά μας ἐμπόδια» (Τζών Μόσς).
- Εἰρήνη δέν εἶναι ἡ ἀπουσία τοῦ πολέμου. Εἶναι ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ.
- Στήν Ἁγία Γραφή ὑπάρχει 642 φορές ἡ λέξη «ἐλθέ» (ἐλα) ὡς πρόσκληση τοῦ Θεοῦ πρὸς τόν ἄνθρωπον.
- «Ἡ Ἁγία Γραφή εἶναι τό ὅπλοστάσιο τοῦ Χριστιανοῦ. (Μ. Βασίλειος).
- «Πάν ὅ,τι εἶμαι τό ὀφείλω στήν μητέρα μου». (Ἀβραάμ Λίνκολν).
- Εἶμαι στήν καλύτερη ὑπηρεσία, γιά τὰ καλύτερα ζητήματα, ὑπὸ τοὺς καλύτερους ὁρους». (Ἕνας Ἱεραπόστολος).
- Νά κάνετε τὰ μικρά πράγματα σάν νά ἦσαν μεγάλα πρὸς χάριν τῆς μεγαλειότητος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, πού τὰ μεγαλύνει μέσα μας» (Πασκάλ).
- Ο χειρότερος κλέφτης εἶναι αὐτός πού κλέβει τό πολυτιμότερο πράγμα πού ἔχει ὁ συνάνθρωπός του: τήν υπόληψή του καί τό καλό του ὄνομα.
- Ἄν ἡ γλώσσα δέν μπορεῖ πάντοτε νά προσεῦχεται, ἡ καρδιά μπορεῖ πάντοτε.
- «Ὅποιος ξέρει νά κάνη τό καλό καί δέν τό κάνει, ἀμαρτάνει». (Ἰακώβου δ' 17).
- Ἡ Ἐκκλησία πρέπει νά μοιάζει μέ ἐργαστήριο καί ὄχι μέ κοιμητήριο...

Ὅχι μέ τίς αἰσθήσεις

- Ποιός θά ἤμποροῦσε νά βλέπει τήν ὁμορφὴ αὐτῆ φύσι τριγύρω του, χωρίς νά αἰσθάνεται τόν ἑαυτό του πλησιέστερα στόν Θεόν, τόν Δημιουργόν του; παρατήρησεν ἑκθαμβος ἕνας γέρος ταξιδωτής.
- «Ἄν ὑπάρχει», ἐπενέβη σαρκαστικά ἕνας νεαρός ἀπὸ τό διπλανό κάθισμα.
- Ὡστε εἶσαι ἄθεος; Τόν ρώτησε μέ ἀπορία ὁ πρῶτος.
- Ὅχι ἀκριβῶς. Εἶμαι μάλλον ὀρθολογιστής. Γιά κάθε τι θέλω ἀποδείξεις. Τά βουνά τὰ βλέπω, τὰ τριαντάφυλλα τὰ μυρίζω, τόν ἄνεμο τόν ἀκούω, ἐπομένως πιστεύω στήν ὑπαρξί τῶν βουνῶν, τῶν τριαντάφυλλων καί τοῦ ἀνέμου. Ἀλλά τόν Θεό οὔτε νά τόν δῶ μπορῶ, οὔτε νά τόν μυρισθῶ, οὔτε νά τόν ἀκούσω. Ἐπομένως...
- Δέν μοῦ λές, νεαρέ, προσπάθησες καμμιὰ φορά νά μυρισθῇς μέ τὰ μάτια σου; Τόν διέκοψεν ἀτότομα ἕνας ἄλλος συνταξιδωτής, πού παρακολουθοῦσε μέ ἐνδιαφέρον τήν συζήτηση.
- Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ νέος, κάπως παραζαλισμένος.
- Ἡ μήπως ἄκουσε καμμιὰ φορά μέ τήν γλώσσα σου ἢ γεύθηκες μέ τὰ αὐτιά σου.
- Ὅχι, βέβαια, ἀναγκάσθηκε νά ὁμολογήσει.
- Τότε λοιπόν, γιατί προσπάθεις νά ἐννοήσεις καί νά γνωρίσεις τόν Θεόν μέ αἰσθήσεις, πού προορίζονται ἀποκλειστικῶς γιά πράγματα ὕλικά;

Βρές καιρό...

- Βρές καιρό γιά νά σκέφτεσαι.
Εἶναι ἡ πηγή τῆς δυνάμεως.
- Βρές καιρό γιά νά παίζεις.
Εἶναι τό μυστικό τῆς ἀτέλειωτης νιότης.
- Βρές καιρό γιά νά διαβάζεις.
Εἶναι ἡ κρήνη τῆς σοφίας.
- Βρές καιρό γιά νά προσεύχεσαι.
Εἶναι ἡ πιό μεγάλη δύναμη στή γῆ.
- Βρές καιρό γιά ν' ἀγαπᾷς καί ν' ἀγαπιέσαι.
Εἶναι προνόμιο δοσμένο ἀπὸ τόν Θεό.
- Βρές καιρό γιά νά εἶσαι συμπαθής.
Εἶναι ὁ δρόμος πρὸς τήν εὐτυχία.
- Βρές καιρό γιά νά γελάς.
Εἶναι ἡ μουσική τῆς ψυχῆς.

ΙΕΡΟΜΟΝ. ΝΕΟΦΥΤΟΣ

Ο ΙΕΡΟΜΝΗΜΩΝ ΓΡΑΦΕΙ:

1. ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ ΙΑΣΩΝ ΚΑΙ ΣΩΣΙΠΑΤΡΟΣ

*«Ἀσπάζονται ὑμᾶς Τιμόθεος
ὁ συνεργός μου, καὶ Λούκιος
καὶ Ἰάσων καὶ καὶ Σωσίπατρος
οἱ συγγενεῖς μου, ἀσπάζομαι
ὑμᾶς ἐγὼ Τέρτιος ὁ γράψας
τὴν ἐπιστολὴν ἐν Κυρίῳ».*

Κατὰ τὴν 29ην παρελθόντος μηνὸς Ἀπριλίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμην τῶν ἁγ. Ἰάσονος καὶ Σωσιπάτρου ἐκ τῶν ἐβδομήκοντα ἀποστόλων καὶ θὰ ἀναφέρομεν τί γράφει ὁ ἁγ. Παῦλος πρὸς Ρωμαίους Κεφ. Ιστ' 21-24 κάνοντας δι' αὐτοὺς εἰδικὴν μνησίαν. Οἱ ἀπόστολοι αὐτοὶ ὁ ἕνας ἀπὸ τὴν Ταρσόν καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὴν Ἀχαΐαν ἦσαν πολὺ στενά συνδεδεμένοι καὶ παρηκολούθησαν κατὰ πόδας τὸν ἁγ. Παῦλον εἰς πολλὰς ἐξορμήσεις. Ἀρχιερεὺς τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας ἐκ Κερκύρας ἔγραψε πρὸ πεντηκονταετίας δι' αὐτοὺς, ὡς μαρτυρήσαντες ἐν Κερκύρα, εἰδικὸν ἐγχειρίδιον ἀλλὰ ἡμεῖς δὲν θὰ κάνουμε χρῆσιν αὐτοῦ, παρά σ' αὐτό τό ὁποῖον ἀναγράφεται ἐν τῷ Συναξαρίῳ, καὶ ὡς ὠρισμένα τινά γύρω ἀπὸ τὴν μαρτυρικὴν τῶν ζωὴν διότι ἀμφότεροι ἔχυσαν τό αἷμα τῶν διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ. Μετεποίησαν ἐν τῇ φυλακῇ κακούργους εἰς ἀγίους, ὡσαύτως μαρτυρήσαντες, διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ τὴν δέ κόρην τοῦ Βασιλέως Κέρκυραν ἐζώγρησαν εἰς τὸν χριστιανισμόν, ἀνέστησαν νεκροὺς καὶ ἄλλα πολλὰ τὰ ὁποῖα δὲν ἀναγράφονται ἐνταῦθα· ἀλλὰ τό γεγονός πού ὁ γράφων συναντᾷ τὰ ὀνόματά τῶν εἰς τὴν Βίβλον ζωῆς σκιρτᾷ ἀπροσδοκῆτως ἀπὸ ἱερὰν ἀγαλλίασιν! Ὁμοίως ὁ ἀπόστολος Παῦλος τοὺς χαρακτηρίζει ἐν τῇ Ἐπιστολῇ του, ὡς συγγενεῖς του, πολλοὶ δὲ μεταφρασταί τοὺς ἀναγράφουν ὡς συμπατριώτας τοῦ Παύλου, ἐκεῖνο δὲ τό ὁποῖον θέλομεν νά τονίσωμεν ὅτι

ὄντως εἶναι συγγενεῖς τοῦ ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν διότι εἰς τὰς φλέβας τῶν ἔρρεε αἷμα Χριστοῦ ὁπως καὶ εἰς αὐτόν.

2. ΟΣΙΟΣ ΠΑΤΗΡ ΗΜΩΝ ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ, ΒΟΥΛΕΥΤΗΡΙΑ ΑΓ. ΑΝΝΗΣ ΑΘΩ

Κατὰ τὴν Γ' Κυριακὴν τοῦ Ματθαίου μεταξὺ τῶν ἑορταζόντων ἀγίων εἶναι καὶ ὁ ὀσιος πατὴρ ἡμῶν Γερόντιος ὁ ἡγούμενος τῆς Μονῆς Βουλευτηρίων Ἀγ. Ἀννης. Θὰ πρέπει νά σημειώσωμεν ὠρισμένα τινά δι' αὐτὴν τὴν ὀσιακὴν μορφήν, πού ἡ καθαρὰ προσευχὴ του μὲ τὴν Κυρίαν Θεοτόκον ἦτο τοιαύτη ὥστε νά εἶναι συνόμιλος μὲ αὐτήν. Εἶχε μερικοὺς εἰς τὴν συνοδείαν του μὲ τὴν ἰδίᾳ ἀγιότητα καὶ τὴν παρησίαν πρὸς τὸν Θεόν.

Κατὰ τὸν Ζ' ἢ Η' μ.Χ. ἐπειδὴ τὰ Βουλευτήρια τῆς Ἀγ. Ἀννης ἦταν στόχος πειρατῶν, πιθανότατα καὶ Τούρκων, ἠνάγκασαν (λόγω τῆς λεηλασίας τῶν Μονῶν παρὰ τῶν τελευταίων) νά ἀποχωρῶσιν ἀπὸ τὴν παραλίαν κατευθυνθέντες εἰς σημεία δύσκολα πρὸς πρόσβασιν. Χαρακτηριστικὸν σημεῖον τῆς ἀγιότητός του ἦταν νά τοῦ ὑποδείξῃ ἡ Κυρία Θεοτόκος σέ ποῖο σημεῖο θὰ ἀνεύρα πόσιμον ὕδωρ, καὶ τῷ ὄντι, ἀνασκάψας περὶ τὴν περιοχὴν εὗρε ὕδωρ, τόσον γιὰ τὰς ἀνάγκας του καὶ τὰς τυχόν τοιαύτας τῶν συντρόφων του. Ἀλλὰ ἐδῶ μπαίνει καὶ ὁ ἀνθρώπινος παράγων καὶ φροντίζει μὲ αὐτό τό ὕδωρ νά πλύνει τό πτωχόν ράσον του, καὶ νά ποτίσῃ (εἶχε κατὰ νοῦν καὶ τὴν μικρὰν καλλιέργεια λαχάνων) περὶ τὸν χώρον. Αὐτό ὅμως δὲν τό ἠθελε ἡ Ἐφορος τοῦ Ἀγ. Ὅρους διότι οὕτω δημιουργεῖται τό πάθος τῆς ἰδιοκτησίας καὶ τὰ συναφῆ πρὸς αὐτὴν καὶ ἀπέκοψε τὴν μικρὰν σπιθαμαίαν λίμνην τοῦ ὕδατος. Κατόπιν ἐντόνου προσευχῆς εἰς τὴν Κυρίαν Θεοτόκον τοῦ ἐχάρισε αὐτῇ τ' ὀλίγον ὕδωρ τῆς πηγῆς ἣτις παραμένει μέχρι σήμερον. Μάθημα καλόν δι' ἡμᾶς τοὺς ὀλιγοψύχους διὰ νά μὴν εἴμεθα πλεονέκται.

Ἐμπεριστατωμένη μελέτη τοῦ Γέροντος Μακαρίου Καβακίδου τῆς ἀδελφότητος Ἰακώβου Ἀδελφοθέου Θεσ/νίκης, ἀναφορικῶς μὲ τὴν ὁμολογίαν ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΣ.

Τελευταῖον

Τό προσφιλέστερο πράγμα στὸν δυτικὸ ἀνθρωπιστὴ εἶναι ἀκριβῶς τό νά παριστάνει τό Θεό. Καταφανῶς ὁ ἀνθρώπος δὲν εἶναι Θεός, δουλικῶς προσκυνεῖ τὰ πράγματα, τὰ εἰδῶλα, τὰ ὁποῖα μόνος του δημιούργησε. Ἀφοῦ ἔχασε τὸν ἀληθινὸ Θεό, θέλησε νά χορτάσῃ τὴν πείνα τοῦ

Θεοῦ διὰ τῆς δημιουργίας ψευδοθεῶν καὶ εἰδώλων. Δημιούργησε εἰδῶλα ἀπὸ τὴν ἐπιστήμην καὶ τίς θεωρίες τῆς ἀπὸ τὴν τεχνικὴ καὶ τίς ἐφευρέσεις τῆς ἀπὸ τῆ θρησκείας καὶ τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς.

Ὁ δυτικὸς οὐμανισμός δὲν εἶναι ἓνα πρόσφατο φαινόμενο. Γεννήθηκε πολὺ πρῶτα, ἴσως μαζί μὲ τὸν Ἀδάμ, πού θέλησε νά γίνῃ Θεός, χωρὶς τὸν Θεό. Ὁ δυτικὸς οὐμανισμός ἐκφράζει μία παρατεταμένη ἐπαναστατικὴ δρᾶση τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τοῦ Θεοῦ. Ἐπειδὴ πίστεψε ὁ ἀνθρώπος, βυθισμένος στό σκοτάδι του, ὅτι δὲν ἔχει ἀνάγκην

από τό Θεό, ἔκαμε τόν ἑαυτό του Θεό, στόν ὁποῖο ἀναγνώρισε ὅλες τίς ιδιότητες, πού θά εἶχε ὁ Θεός, ἐάν ὑπῆρχε! Κί ἔτσι ζεῖ μόνος του, ὀρφανός, φτωχός, ἀλύτρωτος· μέ τό ἐπιθυμητικό του νά ἔρπει στή γῆ καί μέ τό λογιστικό του ἀφώτιστο καί φαντασιωσμένο. Καί στήν καλύτερη ἐκδοχή, ὁ δυτικός οὐμανιστής τέρεται νά πλάθει ἀνυπόστατους κόσμους μέ τή νοσηρή φαντασία του ἢ νά ξεγελάει τήν ἀνήσυχη καρδιά του μέ τά αἰσθητικά προϊόντα της.

Ὁ μεταφυσικός μηδενισμός τοῦ δυτικοῦ ἀνθρωπισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐκφράζεται διά τῆς ἀρχῆς «Θεός δέν ὑπάρχει», ἀναγκαίως ἐξεδηλώθη ὡς πρακτικός μηδενισμός, τοῦ ὁποῖου ἀρχή εἶναι: δέν ὑπάρχει ἁμαρτία, τά πάντα ἐπιτρέπονται! Διά τῆς φιλοσοφίας καί ἐπιστήμης του, διά τῆς τεχνικῆς καί πολιτικῆς του ὁ δυτικός ἀνθρωπισμός ἐκδιώκει μέσα ἀπό τόν ἀνθρώπο κάθε τί τό ἀθάνατο κι αἰώνιο, παραλύει ἐντεχνα μέσα του τήν αἴσθησι τῆς ἀθανασίας, σμικρύνει τήν ψυχή, ἔως ὅτου τήν καταστήσει μηδέν.

Ὁ φανερός ἢ κρυφός πόθος πολλῶν δυτικῶν ἀνθρωπιστῶν εἶναι ἡ ἀπελευθέρωση τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τό Θεό. Οἱ τολμηρότεροι μεταξύ τους ἔριξαν τό σύνθημα: ὁ Θεός πρέπει νά ἐξοντωθεῖ. Καί τελικά ὁ πλέον συνεπής ἀρχιτέκνων καί πλέον εἰλικρινής ὁμολογητής τῆς δυτικῆς κουλτούρας ὁ Νίτσε, ἀπό τήν κορυφή τῆς ἀνθρωπομανοῦς πυραμίδος τοῦ ἐγωισμοῦ διακήρυξε τό μήνυμα: «ὁ Θεός πέθανε».

Ὅταν δέν ὑπάρχει ὁ αἰώνιος Θεός, οὔτε ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς, τότε δέν ὑπάρχει τίποτε τό ἀπόλυτο, τίποτε τό πανάξιον, τότε τό πᾶν εἶναι σχετικό, ἐφήμερο, θνητό. Καί ὄντως ἐξεδιώχθησαν ὅλες οἱ ἀπόλυτες ἀξίες καί ἀρχισαν νά κυριαρχοῦν οἱ σχετικές. Δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὁ σχετικισμός εἶναι ἡ λογική, ἡ φύση καί ἡ ψυχή τοῦ οὐμανισμοῦ. Ἡ θεωρία τῆς σχετικότητος τοῦ Αἰνστάιν εἶναι τελικό καί συνοπτικό συμπέρασμα τοῦ ἀνθρωπισμοῦ καί ὅλων τῶν φιλοσοφικῶν, ἐπιστημονικῶν, τεχνικῶν καί πολιτικῶν κλάδων του. Καί ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλά σέ τελευταία ἀνάλυση ὁ οὐμανισμός δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά μηδενισμός.

Ὁ μηδενισμός εἶναι τό λογικό τέλος καί ἡ ἀναπόφευκτη τελική μορφή τοῦ δυτικοῦ οὐμανισμοῦ καί σχετικοκρατίας. Ὁ οὐμανισμός καταλήγει κατ' ἀνάγκην στό μηδενισμό.

Τί μένει ὅμως ἀπό τόν ἀνθρώπο, ὅταν ἐξαχθεῖ ἀπό τό σῶμα του ἡ ψυχή; - Πτώμα. Τί μένει ἀπό τή Δύση ὅταν ἐξαχθεῖ ἀπό τό σῶμα της ὁ Θεός;

— Πτώμα. Ἐξεδίωξαν τό Θεό ἀπό τό σύμπαν καί τό σύμπαν τί ἔγινε; - Πτώμα. Τί εἶναι ὁ ἀνθρώπος, ὁ ὁποῖος ἀρνεῖται τήν ὑπαρξή τῆς ψυχῆς μέσα του

καί μέσα στούς γύρω του ἀνθρώπους; Τίποτε ἄλλο παρά ὕλη ἐν στολῇ, τό ἐκ τῆς ὕλης περιπατοῦν νεκρικό φέρετρο. Ἐρωτευμένος μέ τά πράγματα ὁ ἀνθρώπος ἔχει γίνε καί ὁ ἴδιος πράγμα. Τό πρόσωπο ἔχει ἀτιμασθεῖ καί ἐξοντωθεῖ κι ἔμεινε ἀνθρώπος = πράγμα. Δέν ὑπάρχει ὁ ὁλόκληρος καί ἀκέραιος, ὁ ἀθάνατος καί θεοειδής ἀνθρώπος, ἀλλά μόνον κλάσματα ἀνθρώπου, σωματικός φλοιός ἀνθρώπου, ἀπό τόν ὁποῖο ἐξωστρακίσθηκε τό ἀθάνατο πνεῦμα. Ὁ ἀνθρώπος ἔγινε ἄψυχο ὄν καί μηχανοποιήθηκε. Αὐτός μοιάζει μέ μιά τερατώδη μηχανή, ἡ ὁποία καταβροχθίζει τούς ἀνθρώπους καί τούς μετατρέπει σέ πράγματα. Τό τέλος εἶναι σπαρακτικῶς θλιβερό καί συγκλονιστικῶς τραγικό. Ὁ ἀνθρώπος ἄψυχο πράγμα ἐν μέσῳ ἀψύχων πραγμάτων!

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἀπό τήν ἀνάπτυξη τοῦ θέματος ἔγινε καταφανής ἡ ἀντίθεση δύο κόσμων τῆς Ἀνατολῆς καί τῆς Δύσης, ὅπως ἐκφράζεται στά πλαίσια τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, τοῦ βυζαντινοῦ ἀνθρωπισμοῦ καί τοῦ δυτικοῦ οὐμανισμοῦ.

Ὁ βυζαντινός ἀνθρωπισμός προσπαθεῖ νά πραγματοποιήσῃ ὅσο τό δυνατόν περισσότερο τό θεῖο στόν ἀνθρώπο καί στόν κόσμο πέριξ τοῦ ἀνθρώπου, μέ ἄλλους λόγους νά ἐνσαρκώνει τό Θεό στόν ἀνθρώπο καί στόν κόσμο.

Ὁ δυτικός οὐμανισμός ἐκφράζει μιά παρατεταμένη ἐπαναστατική δράση τοῦ ἀνθρώπου μέ τό Θεό. Ἐπειδὴ πίστεψε ὁ ἀνθρώπος, βυθισμένος στό σκοτάδι του, ὅτι δέν ἔχει ἀνάγκη ἀπό τό Θεό ἔκαμε τόν ἑαυτό του Θεό, στόν ὁποῖο ἀναγνώρισε ὅλες τίς ιδιότητες, πού θά εἶχε ὁ Θεός, ἐάν ὑπῆρχε.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Συνδομηταὶ Ἐξωτερικοῦ: Ἐπειδὴ τό κόστος τῶν ταχυδρομικῶν διά τό ἐξωτερικόν κατέστη ἐκ τῶν πραγμάτων πολὺ ὑψηλόν, παρακαλοῦνται οἱ ἀγαπητοὶ φίλοι τοῦ ἐξωτερικοῦ ὅπως μᾶς τακτοποιήσουν τὰς συνδρομάς των, διὰ νά εἴμεθα εἰς θέσιν ν' ἀνταποκρινώμεθα εἰς τό ἱεραποστολικόν ἔργον τῆς ἐφημερίδος μας.

ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

1. ΕΛΛΑΣ ΚΑΙ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΝ

Είναι φοβερόν τό γεγονόςός αὐτά τά ὅποια ἀναγινώσκουμεν καί ἄλλοι αὐτά τά ὅποια βλέπουν εἰς τά μέσα μαζικῆς ἐνημερώσεως. Πάντες μᾶς ἐγκατέλειψαν καί πάντες ἔχουν ἀναφανδόν κυρηχθεῖ ἐναντίον μας καί ζητοῦν τήν διά μέσου τοῦ χρόνου ἐλληνικοτάτην Μακεδονίαν αὐτό τό θεῖον ὄνομα νά τό δωρίσουμε εἰς Ἀβάρους καί Γότθας. Τέτοια φοβερή ἀμάθεια καί ἄγνοια τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς ἱστορίας καί τῶν Εὐαγγελίων πού βλέπομεν τήν Μακεδονίαν ἄκρως συνδεδεμένην μέ τήν μητέρα Ἑλλάδα; Γιατί κύριοι σύμμαχοι ζητεῖτε ἐπὶ πῖνακι τήν κεφαλὴν τῆς ἐλληνικῆς φυλῆς νά τήν ἐκχωρίσουμε εἰς βαρβάρους; Διότι οἱ Σκοπιανοί δέν ὑπῆρξαν ποτέ Ἕλληνες ἀλλὰ βάρβαροι κατὰ κάποια ἔννοια **ψευδοεγγενισθέντες**. Τά διαλαληθέντα εἰς Μάαστριχ καί ἄλλοῦ καί, πολλαπλῶς διαφημισθέντα ἐτέθησαν εἰς τόν κάλαθον τῶν ἀχρήστων. Ἀλλὰ ἐμεῖς σάν Δαυιδ θά πολεμήσουμε τόν Γολιάθ τῶν Ο.Η.Ε. καί Η.Π.Α. καί θά νικήσωμε. Ἀλλὰ ἐκεῖνο τό ὅποιο θέλει ὁ γράφων εἶναι νά προσευχηθῶμεν ἐκτενῶς καί νά ζητήσωμεν τήν συμπαράστασιν τοῦ Ἰησοῦ καί τῆς Μητρός Του. Τότε τί ἔχομεν νά φοβηθῶμεν ἐναντίον τῶν βελῶν πού ρίπτονται ἐναντίον μας διότι προσευχόμενοι καθίστανται αὐτά «**βέλη νηπίων**».

2. ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ ΚΑΙ ΡΙΟΝ ΙΑΝΕΡΙΟΝ

Εἶναι γεγονόςός πῶς ὅλος ὁ κόσμος ἀνέμενε γύρω ἀπ' αὐτήν τήν μεγάλην καί ἡχηράν διάσκεψιν ὅτι θά ἐλαμβάνοντο μέτρα διά νά περισώσωμεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος κατέστρεψε εἰς τήν Γῆν καί ν' ἀποδυναμώσωμεν τό Ὄζον τῆς ἀτμοσφαίρας πού σάν ἄλλο θηρίο τῆς Ἀποκαλύψεως ἀπειλεῖ τήν ἀνθρωπότητα μέ ἀφανισμόν. Αἱ προβλέψεις ἦσαν εὐοίωνοι ἀλλά ἡ μεγάλη δύναμις τῆς οἰκουμένης πού λέγονται Η.Π.Α. ἠρνήθησαν τήν ὑπογραφὴν τῶν πεπραγμένων. Φοβερόν τό κακό διότι κατ' αὐτόν τόν τρόπον αἱ ἄλλαι χώραι θά σταθοῦν ἀρνητικά ὡς πρὸς τήν τέλεσιν τῶν διακελευομένων. Ἡ στάσις αὕτη τῆς Βορ. Ἀμερικῆς ἦταν ἐξωφθαλμα ἐπώδυνος καί ὥς ἀναμένομεν τώρα τό κάθε κράτος νά ἐφαρμόσει τά λεχθέντα γιατί ἄλλως εἴμεθα εἰς τό χεῖλος τῆς ἀβύσσου.

3. ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ

Ἡ πτωχή Ἑλλάδα ἐδέχθη μέγαν κόλαφον ἀπὸ τήν ἐκθεσιν τοῦ Εἰσαγγελέως κ. Φλούδα καί πρέπει ὅλοι οἱ Ἕλληνες νά πενθήσωμεν γι' αὐτό τό ἠθικό κατρακύλισμα τῶν ἐπωνύμων Εἰσαγγελέων πού κατηγοροῦνται δι' αὐτήν τήν μεγάλην ἀσυνδοσίαν καί τολμῶμεν νά εἰπώμεν-ἐκκλυσιν τῆς δημοσίας αἰδοῦς. Εἶναι γνωστόν πῶς ὅταν δέν ὑπάρχει Θεός ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν ἀνθρώπων τότε

ὅλα πράττονται λέγονται καί ἐξασκούνται. Χωρὶς Θεό ὁ οἰσοδῆποτε ἄνθρωπος ὁσοδῆποτε μορφωμένος καί ἂν εἶναι, εἶναι ὑποχείριος τοῦ ἀδελφοκτόνου Διαβόλου. Φοβερόν τό ἐγκλημα ἐκ μέρους τῶν Εἰσαγγελέων ἀλλὰ τοῦτο καθίσταται ἐτι εἰδεχθέστερον διότι εἰς τήν μέσσην παρευρίσκονται τά δολοφονὰ ναρκωτικά! Μά κύριοι Εἰσαγγελεῖς κανένας ἀπὸ σᾶς δέν ἔχει παιδιὰ διά νά κλαύσει γιὰ τό κατάντημα αὐτῶν τῶν ναρκομανῶν τά ὅποια εἶναι οἰκτρά φαινόμενα εἰς τήν κοινωνίαν;

4. Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΗΤΕΡΑ

Κατὰ τήν 10ην Ἰουνίου ἐορτάσθη παγκοσμίως ἡ ἐορτὴ τῆς Μητέρας καί ὅλα ὅσα ἠκούσαμεν ἀπὸ τοὺς ὁμιλητάς ἀπὸ τά μέσα μαζικῆς ἐνημερώσεως πολὺ ὀλίγοι ἀνέφερον γιὰ τήν Κυρίαν Θεοτόκον ὡς μεγάλη Μητέρα ὅλων τῶν Μητέρων καί ἂν τινες ἐξ αὐτῶν εἶπαν συγκεκαλυμένα μερικά τινὰ δέν εἶχαν ἀπήχησιν εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀκουόντων. Μίλησαν φυσικά καί διά τήν ἐλληνίδα μητέρα ἀλλὰ ἡ ἐλληνίδα μητέρα χωρὶς τήν παισίωσιν τῆς μοναδικῆς Μητέρας ὅλων τῶν ἀνθρώπων Κυρίαν Θεοτόκον χάνει πολλοῖς τό νόημά του. Μόνον ἡ χριστιανικὴ μητέρα ἡ ὅποια ἔχει ὡς ἐμβλημα τήν ἀειπάρθενον Κόρη καί προσεύχεται σ' Αὐτήν τότε ἡ Ἑλληνὶς μητέρα παίρνει τήν σωστήν τῆς διάστασιν.

5. Η ΠΟΛΙΣ ΕΛΛΩ

Σάν καί σήμερα, ὁλόκληρη ἡ ἀνθρωπότητα ὑφίστατο τό μεγαλύτερον πλῆγμα τῆς ἀλώσεως τῆς Κων/πόλεως ἀπὸ τόν φοβερόν δυνάστην Μωάμεθ τόν Κατακτητὴν τήν 29ην Μαΐου 1453. Λέγω τήν λέξιν ἡ ἀνθρωπότητα διότι ἡ Ἑλληνικὴ Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία «κατέρρεε» καί δυστυχῶς, μέχρι σήμερα, ὑφιστάμεθα αὐτό τό φοβερό πλῆγμα τῆς ὁλοκληρωτικῆς καταστροφῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ὅλοι αἱ ἄλλαι δυστυχίαι αἱ ὅποια ἐπηκολούθησαν καί ἐξακολουθοῦν νά ἐπακολουθοῦν εἶναι παραφυάδες αὐτῆς τῆς μεγάλης συντριπτικῆς καταστροφῆς. Σάν πνευματικοὶ ἄνθρωποι κρίνοντας ἐν γενικαῖς γραμμαῖς τήν ἄλωσιν δέν ἔχομεν παρά νά παρατηρήσωμεν ἢ μάλλον νά «προσέξωμεν» ὅτι ὁ Μέγας Θεολόγος καί ρήτωρ τῆς ἐποχῆς, ὁ Βρυένιος ἐκρούε τόν κώδωνα τοῦ κινδύνου ὅτι ἐάν ὁ Ἑλληνισμός τοῦ Βυζαντίου δέν ἐπέστρεφε, ἐν: προσευχῇ καί εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ Εὐαγγελίου τότε μοιραῖως θά ἐπῆρχετο ἡ συμφορά. Καί αὐτό ἐλέγετο σχεδόν πρό ἑκατὸ χρόνια ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κων/πόλεως. Λοιπὸν μέ αὐτό τ' ὀδυνηρό μάθημα τῆς ἀποστασίας τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τό ὀρθόν χριστιανικόν δόγμα καί λόγον, μᾶς ἀπειλοῦν συμφοραί!! Οἱ γείτονες τώρα σάν ὄρνια θέλουν νά ἐπιπέσουν κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς πατρίδος, καί ἡμεῖς ἀσφαλῶς **μόνον σωφρονοῦντες** θά περισώσωμεν τήν γλυκυτάτην πατρίδα μας.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ

Ο ἅγιος Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ μᾶς παρακάλεσε τηλεφωνικῶς καὶ δημοσιεύομεν τὰς κάτωθι πανηγύρεις:

Τὴν Παρασκευὴν τῆς Διακαινησίμου 18 Ἀπριλίου ἑορτὴν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ἐώρτασεν μεγαλοπρεπῶς ὁ Ἱερός Ναός Ζωοδόχου Πηγῆς Δομοκοῦ. Κατὰ τὴν κυριώνυμον ἡμέραν ἐλειτούργησε ὁ Μητροπολίτης Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ.κ. Καλλίνικος μετὰ τοῦ ἱεροῦ κλήρου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως.

Τὸν θεῖον λόγον ἐξεφώνησε ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης καὶ πλῆθος λαοῦ παρηκολούθησε τὴν ἑορτὴν ἀπ' ὅλην τὴν Φθιώτιδα.

Ὡς εἶναι γνωστόν, ὁ Ἱερός οὗτος Ναός, ἀνήκει εἰς τὸ Σωματεῖον τοῦ Γενικοῦ Ταμεῖου Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

* ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΟΣ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΤΟΥ ΕΝ ΔΟΜΟΚΩ

Τὴν 16ην Μαΐου ἑορτὴν τοῦ ὁσίου πατρός Σεραφεῖμ ἐώρτασε ὁ Ἱερός Ναός τοῦ ὁσίου εἰς Μῶλον Λοκρίδος, μέ τόν οἰκεῖον Μητροπολίτην ἱεουργοῦντα μεθ' ὅλου τοῦ κλήρου τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως.

Τόν θεῖον λόγον ἐκήρυξε ὁ Σεβ/τος καὶ πλῆθος κόσμου παρηκολούθησε τὴν θεῖαν λειτουργίαν.

Ο Ἱερός οὗτος Ναός ἐπίσης ἀνήκει, ὡς γνωστόν, εἰς τὸ Σωματεῖον τοῦ Γενικοῦ Ταμεῖου Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Ο π. Ἀναστάσιος Μπέσης μᾶς παρακάλεσεν καὶ εὐχαρίστως τὸ δημοσιεύομεν:

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΑΜΠΟΥΡΙΩΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ο Ἱ. Ναός τοῦ Ἀγ. Γεωργίου Ταμπουρίων τοῦ ὁποίου προϊστάμενος εἶναι ὁ π. Ἀναστάσιος Μπέσης ἐλειτούργησεν πανηγυρικῶς μέ λειτουργόν τόν οἰκεῖον ἱεράρχην κ.κ. Γερόντιον συμπαραστούμενον ἀπὸ τόν ἀρχ/την π. Μεθόδιον Δεσποτίδην καὶ τόν ἱεροδιάκονον π. Γρηγόριον Ταυλάριον.

Κατ' αὐτὴν ὁ οἰκεῖος ἱεράρχης ἠυλόγησε τὴν μεγάλην ἀρτοκλασίαν προσδώσας ἰδιαιτέραν αἴγλην. Κατὰ τὸ κοινωνικόν ὠμίλησεν ὁ ἀρχ/της π. Γερόντιος Λουδάρος ἐξάρας τὰ τῆς ἑορτῆς. Μετὰ τὴν θ. λειτουργίαν ὁλόκληρον τὸ ἱερατεῖον ἐλιτανεύσεν τὴν ἁγίαν εἰκόνα μέ ἐπικεφαλῆς τὴν μουσικὴ «μπάντα» τοῦ Λιμενικοῦ Σώματος.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς θ. λιτανεύσεως προσεφέρθησαν ἀναψυκτικὰ εἰς ὅλο τὸ ἐκκλησίασμα.

ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΜΥΡΤΙΔΙΩΤΙΣΣΗΣ ΠΑΛ. ΦΑΛΗΡΟΝ

Νομίζομεν ὅτι ἐχειχρέος ἡ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» ν' ἀναγράψει ὅτι κατὰ τὴν Μεγ. Τεσσαρακοστήν ἐντολὴ τοῦ οἰκείου ἱεράρχου κ.κ. Γεροντίου ἐξυπηρετήθη ὁ Ἱ. Ναός τῆς Παναγίας Μυρτ/σης Π. Φαλήρου, ἀπὸ τόν ἱερέα π. Περιάνδρον Ἀθανασάκον. Ὡς ἐγράψαμεν ὁ ἱερεὺς οὗτος εἶναι πατὴρ πέντε τέκνων καὶ εὕρισκετο ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κατ' ὅλην τὴν Μεγ. Ἑβδομάδα ἐκτελὼν τὰ ἱερατικά του καθήκοντα. Κατὰ τὴν Μεγ. Τετάρτην ὁ Πρωτονοτάριος κ. Χρ. Χαλβατζῆς, ὠμίλησεν εἰς τὸ Ἐκκλησίασμα, τῇ παρακλήσει του, καὶ ἐτόνισεν εἰς αὐτὸ ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ὁ Κύριος παρέδωκε εἰς τοὺς μαθητάς Του τὸ μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας καὶ ὅτι ὅλοι γνωρίζομεν ὅτι χωρὶς Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ δέν εἶναι δυνατόν νά σωθῇ ὁ χριστιανός. Κατὰ δὲ τὴν Μεγ. Παρασκευὴν ὁ ἴδιος ἱεροκέρυξ ὑπεγράμμισεν εἰς τὸ κήρυγμά του ἐνώπιον πλῆθους ἐκκλησιάσματος ὅτι Αὐτός ὁ ὁποῖος ἀνηρτήθη ὡς κακοῦργος ἐπὶ τοῦ ξύλου εἶναι Αὐτός ὁ ὁποῖος κρατεῖ τὸ Σύμπαν δι' αὐτὸ «σύμπασα» ἡ Κτίσις πάσχει, τὸ παραπέτασμα ἐσχίσθη ἀπὸ ἄνω ἕως κάτω, σκότος ἐγένετο ἐφ' ὅλην τὴν Γῆν ἀπὸ 6ης ἕως 9ης ὥρας, πολλὰ σώματα τῶν κεκοιμημένων ἁγίων ἀνεστήθησαν, ὁ δὲ ἐκατόνταρχος ἀνεφώνησεν φωνὴ μεγάλη «ἀληθῶς υἱὸς Θεοῦ ἦν οὗτος».

Κατὰ τὴν περιφορὰν τοῦ Ἐπιταφίου ὁ ἱερεὺς ἐπικεφαλῆς τῆς Δημοτικῆς μουσικῆς «μπάντας» καὶ πλῆθους λαοῦ ἔκανε τὴν περιφορὰν τοῦ ἁγ. Ἐπιταφίου κατὰ δὲ τὴν Θεῖαν Ἀνάστασιν ὁ ἴδιος ἱερεὺς ἐτέλεσε τὰ τῆς Ἀναστάσεως κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν ὥραν παρὰ τῆς ἱεραρχίας, ἡτοιμίαν ὥραν μετὰ τὴν 12ην, ὅπως τελοῦν καὶ ὅλαι αἱ ὀρθοδόξαι Ἐκκλησίαι. Κατὰ τὴν ἀναστάσιμον θ. λειτουργίαν παρευρέθησαν οἱ ἄνθρωποι οἱ εὕρισκόμενοι εἰς τὸ παλαιόν ἑορτολόγιον ὅλοι κοινωνήσαντες τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων.

Χ.

ΚΑΛΑΙ ΚΑΙ ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΕΚΚΛ. ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

Στηγμιότυπον κατά τήν χρίσιν τοῦ βαπτιζομένου ὑπό τοῦ ἀγ. ἐλαίου.

Ὅσοι παρευρεθῆκαμε τό Σάββατο τό ἀπόγευμα πρό τῆς Ε΄ Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν στό ἐκκλησάκι τοῦ Ἁγίου Νικολάου πού βρίσκεται στό κτήμα τοῦ εὐσεβοῦς κ. Ματθαίου Καραϊσκού, στά παράλια τοῦ Πόρτο Γερμενό, πλησίον τῆς κωμοπόλεως τῶν Βιλλίων, γίναμε αὐτόπτες μάρτυρες ἐνός μυστηρίου πού θά παραμείνει στή μνήμη ὅλων μας.

Πρόκειται γιά τή βάπτισή τοῦ Βορειοηπειρώτη Μέμα μετονομασθέντος εἰς Νικόδημον, πρὸς τιμὴν τοῦ Βορειοηπειρώτη μάρτυρος Ἁγ. Νικοδήμου, τοῦ ἐξ' Ἑλ Βασάν τῆς Βορείου Ἡπείρου, πού τελέσθηκε κατὰ τὸν ἀρχαιοπρεπῆ τρόπο. Ἀφοῦ ἐγίνη ἡ κατήχησίς του στὸν Ἱερό Ναό τοῦ Ἁγίου Νικολάου, οἱ ἱερχοὶ π. Χριστόδουλος Καραϊσκός καὶ π. Παῦλος Ἀποστολόπουλος σχημάτισαν μαζί μέ ὅλους τοὺς παρευρισκόμενους ἱερά πομπή πού κατευθύνθηκε πρὸς τή θάλασσα. Ἐκεῖ τὴν ὥρα αὐτῇ τοῦ δειλινοῦ ἐτελέσθη τό μυστήριον τῆς Βαπτίσεως καὶ ἐν συνεχείᾳ τοῦ χρίσματος μέ μεγάλη εὐλάβεια καὶ ἱερῇ

κατάνυξη «Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε Χριστὸν ἐνεδύσασθε» ἦταν ὁ ὕμνος πού ἔψαλλαν οἱ χριστιανοὶ καθὼς ἐπέστρεφαν στό ἐκκλησάκι τοῦ Ἁγ. Νικολάου ἔχοντας στό μέσον τοὺς σεβαστοὺς ἱερεῖς καὶ τό καινούργιο μέλος τῆς ἐκκλησίας μας τὸν νεοβαπτισθέντα Νικόδημον.

Μεγάλη χαρὰ ἐπίσης ἔδωσε καὶ ἡ προχώρησις τοῦ εὐσεβοῦς ἀδελφοῦ Γεωργίου εἰς τὴν γνήσια Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία.

Μετά τό πέρας τῆς τελετῆς, ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι, παίρνοντας τό γλυκό καὶ τὴν μπομπονιέρα καὶ ἀφοῦ εὐχήθηκαν τόσο στὸν ἀδελφὸ Νικόδημο ὅσο καὶ στὸν προσχωρήσαντα εἰς τό πατριὸν Ἑορτολόγιον Γεώργιο ὅπως ὁ Κύριος τοὺς στερεώνει καὶ τοὺς εὐλογεῖ καὶ ἐνισχύει εἰς τὴν πνευματικὴ τους πρόοδο. Μετά τό πέρας τοῦ θ. Μυστηρίου ἐπιβιβάστηκαν στά δύο πούλμαν πού διατέθηκαν ἀπὸ τίς ἐνορίες Ἁγ. Ἀποστόλων Δάφνης καὶ Ὑπαπαντῆς Πειραιῶς καὶ ἐπέστρεψαν στὴν Ἀθήνα.

Ἡ εὐλαβεστάτη νεολαία μας ὑπὸ τοῦ Σεβ. κ. Καλλινίκου καὶ π. Χριστοδούλου ἔμπροσθεν τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῆς Ἀγ. Θεοδώρας ὅπου καὶ ἐμαρτύρησε.

* Μὲ ἐπιτυχία πραγματοποιήθηκε καὶ φέτος ἡ καθιερωμένη ἐκδρομὴ τῶν κατηχητικῶν σχολείων τῆς ἐνορίας τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου Δάφνης τῇ συμμετοχῇ νέων ἀπὸ τὴν ἐνορία τῆς Ὑπαπαντῆς Πειραιῶς, τὸ Σάββατο 2 Μαΐου 1992.

Οἱ νέοι τῶν δύο ἐνοριῶν συγκρότησαν μιὰ χριστιανικὴ ὁμάδα πού, μέ ἀρχηγό τὸν ἱερ/χο π. Χριστόδουλο Καραῖσκο - ἐφημέριο τῆς ἐνορίας Ἀγ. Ἀποστόλων - ἐπισκέφθηκαν τὴν Ἱ. Μονὴ Βαρσών, πλησίον τῆς Τριπόλεως ὅπου καὶ ἔτυχαν ἀξιόλογης ὑποδοχῆς παρὰ τῆς Μονῆς, καθὼς καὶ τὸν θαυμαστό Ναό τῆς Ἀγ. Θεοδώρας πλησίον τοῦ χωρίου Βάστα Μεγαλουπόλεως.

Σὲ ἀτμόσφαιρα χριστιανικῆς χαρᾶς τὰ παιδιὰ τῶν κατηχητικῶν ἔζησαν ἀξέχαστες στιγμὲς τραγουδώντας καὶ παίζοντας, ἐνῶ τὸ μεσημεριανό φαγητό κάτω ἀπ' τὰ πυκνόφυλλα πλατάνια καὶ μέ συντροφιά τὸ ποτάμι πού πῆγαζε ἀπ' τὰ θεμέλια τοῦ μικροῦ ναΐσκου - θαῦμα τῆς Ἀγ. Θεοδώρας - θύμιζε σ' ὅλους τίς πρώτες Χριστιανικὲς Ἀγάπες. Εἶναι δὲ γεγονός ὅτι μέ τὴν εὐκαιρία αὐτῆς τῆς ἐκδρομῆς δόθηκε στοὺς νέους μας ἡ δυνατότητα νὰ

γνωριστοῦν σ' ἓνα διαφορετικὸ περιβάλλον, καλλιεργώντας δεῖγματα συναδελφικότητος καὶ ἐνότητος πού τόσο ἀμφισβητοῦνται στίς μέρες μας.

Τὸ ἀπόγευμα πρὸ τῆς ἀναχώρησης δόθηκε ἡ εὐκαιρία σ' ὅλους νὰ προσκυνήσουν εὐλαβικά στό μικρὸ ἐκκλησάκι τῆς Ἀγ. Θεοδώρας ἐνῶ θὰ ἦταν παράλειψη νὰ μὴν σημειωθεῖ ὁ θαυμασμός πού προκάλεσε σ' ὅλους τὸ θαῦμα αὐτὸ τῶν 17 δένδρων πού βρίσκονται στὴ στέγη τοῦ ναΐσκου.

Πρέπει δὲ νὰ σημειωθεῖ ὅτι τὴν ἐκδρομὴν στὰ δύο μέρη τῆς Πελονήσου τίμησε μέ τὴν παρουσία του ὁ οἰκείος Μητροπολίτης Ἀχαΐας καὶ πάσης Πελονήσου κ. Καλλίνικος δίδων τὰς πατρικὰς του εὐχὰς εἰς τὴν νεολαία μας εὐχόμενός της καλὴ σταδιοδρομία.

Ἀπὸ τὴ στήλη αὐτῇ, ὀφείλουμε νὰ εὐχαριστήσουμε θερμὰ τὸν ἱερ/χο π. Χριστόδουλο, ὁ ὁποῖος ὁργάνωσε καὶ πραγματοποιήσε ἄψογα τὴν ἐκδρομὴ φροντίζοντας παράλληλα τόσο γιὰ τὴν σίτιση τῶν παιδιῶν ὅσο καὶ γιὰ τὴν ψυχαγωγία τους.

Εὐχόμεθα ἐκ βάθους καρδίας ὁ Κύριος νὰ τὸν στερεώνει καὶ ἐνισχύει στὸν ἀγῶνα του, γιὰτί οἱ σημερινοὶ νέοι, πράγματι ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τέτοιους δυναμικοὺς πνευματικοὺς ἀνθρώπους.

Θεολόγος, θερμός φίλος γράφει:

**Μηνύματα των Πατέρων της Εκκλησίας μας
στην εποχή μας**

Οί Πατέρες είναι τα αναστήματα της χάριτος του Θεού που στέκονται ψηλά στους αιώνες και ξεχωρίζουν με τη ζωή τους, τη διδασκαλία τους, τη δράση τους.

Είναι οι συνεχιστές του έργου των Αποστόλων. Οί Απόστολοι μετά τους Αποστόλους.

Δοσμένοι με τη ψυχή και τό σώμα τους στο Χριστό.

Δοκιμασμένοι στο στίβο των αρετών.

Ποιούς ονομάζουμε Πατέρας;

Είναι οι διδάσκαλοι, οι πνευματικοί οδηγοί, που κατείχαν διακεκριμένη θέση στο Χριστιανισμό.

Κατ' έξοχήν είναι οι επίσκοποι, έπειτα οι πρεσβύτεροι και τέλος οι μοναχοί.

Αυτοί που αγωνίστηκαν για την ένσάρκωση του Χριστιανικού ιδεώδους, αυτοί που μας εξέθρεψαν με τα συγγράματά τους, τη ζωή τους και με τό παράδειγμά τους.

Συνέλαβαν τά προβλήματα του ανθρώπου, κατά τόν πιό τέλειο τρόπο και έδωσαν κλασσικές λύσεις, που μπορούν νά εφαρμοσθούν σέ κάθε εποχή και έτσι έγιναν οι κατ' έξοχήν οδηγοί μας οι Πατέρες μας.

Γιά τήν ανατροφή των παιδιών δίνουν τέτοιες κατευθύνσεις που και σήμερα ακόμη κανείς δέν τούς ξεπερνά.

Γιά τήν βιοσιμότητα του γάμου ό Άγιος Ιωάννης ό Χρυσόστομος λέγει ότι εξαρτάται από τήν όμορφιά της ψυχής και όχι από τήν όμορφιά του φθαρτού σώματος.

Οί Πατέρες είναι οι μεγάλοι μεταξύ των μεγάλων.

Είναι «οι πολύφωτοι άστέρες του νοητού στερεώματος, τά πάγχρυσά στόματα του Λόγου,... οι θεηγόροι όπλίται παρατάξεως Κυρίου» «της θεολογίας οι σάλπιγγες, οι στύλοι της Εκκλησίας, οι ποταμοί της σοφίας, οίκουμένης αγλάισμα, ευσεβείας ύπέρμαχοι, οι θερμοί προστάται της πίστεως».

Οί γίγαντες της Εκκλησίας που θαυμάζονται για τήν πλήρη συμφωνία του Πνεύματός τους με τό πνεύμα του Χριστού.

Οί Πατέρες υπήρξαν οι άριστοι θεολόγοι που έδέχθησαν περισσότερο άπ' όλους τό φωτισμό του Αγίου Πνεύματος, μετά από νήψη και προσευχή, άσκηση και αγάπη πρός τόν Θεόν και τόν άνθρωπο.

Ο Παράκλητος πλούσια έφώτισε τούς Προφήτας της Π.Δ. τούς Αποστόλους κατά τήν Πεντηκοστή και τούς Πατέρας μετέπειτα.

Έγιναν τά όργανα του Αγίου Πνεύματος, που φωτίζονται, γράφουν και συγκροτούν τήν ενότητα της Εκκλησίας.

Είναι ή άριστοκρατία του Πνεύματος.

Κράτησαν τήν παρουσία του Θεού στη γή με τήν αγιότητα της ζωής τους, αγιαζόμενοι και αγιάζοντας.

Η ζωή του Χριστού επαναλαμβάνεται σέ κάθε άγιον, άλλοτε λίγο και άλλοτε πολύ και κατά τόν ένα ή τόν άλλον τρόπο.

Η καλύτερα, ακριβέστερα ή ζωή του Χριστού παρατείνεται διά των άγιων Πατέρων.

Η ζωή των Αγίων είναι στην πραγματικότητα αυτή ή ζωή του Χριστού που διοχετεύεται σ' αυτούς που Τόν ακολουθούν.

Έτσι ή ζωή του Χριστού συνεχίζεται σ' όλους τούς αιώνες, εάν κάθε Χριστιανός είναι «ούσσωμος Χριστού» ένωμένος με τό Χριστό.

Και γι' αυτό λέγεται Χριστιανός, γιατί ζει τήν Θεανδρική ζωή αυτού του σώματος του Χριστού.

Η ζωή των Πατέρων είναι οι ευαγγελικές θείες αλήθειες μεταφρασμένες στην ανθρώπινη ζωή, με τη χάρη και τήν άσκηση.

Είναι ό,τι ή μουσική που ψάλλεται σέ σχέση με τό γραπτό κείμενο της μουσικής.

Γιά τόν άδαή, που δέν ξέρει μουσική, τά μουσικά σημεία δέν έχουν νόημα. Μόλις όμως άκούσει τή μελωδία, τότε αισθάνεται τήν αξία και τήν όμορφιά του μουσικού κειμένου.

Έτσι και τό Ευαγγέλιο όταν είναι έμπρακτο τότε γίνεται μαγνήτης, πανίσχυρος.

Οί Πατέρες της Εκκλησίας διεμόρφωσαν τή λειτουργική ζωή της Εκκλησίας μας.

Λειτουργίες, Ακολουθίες, Κύκλο έορτών.

Ύμνους, Ωδές, Κανόνες, Οίκους, Τροπάρια, Απολυτίκια.

Ακάθιστον Ύμνο, Μ. Κανόνες, Παρακλητικούς Κανόνες.

**Διεμόρφωσαν τήν έσωτερική μας ζωή
τήν Πνευματικότητα**

Οί Πατέρες δέν ήθικολογούν, δέν δίνουν εύκολες συμβουλές. Δίνουν θεμέλια, σκάβουν βαθειά, πολύ βαθειά, για νά θεμελιώσουν τή χριστιανική ύπόσταση.

Τά Πατερικά κείμενα μας δίνουν τά θεμέλια στη ζωή μας, στερεά τροφή.

Φιλοκαλία, Ευεργετινός, Κλίμαξ Ιωάννου Σιναΐτου.

Αγωνίστηκαν για τίς χριστιανικές αλήθειες.

Είναι μάρτυρες της αληθινής πίστεως.

Γενναίοι πρόμαχοι της αλήθειας.

Είναι χαρακτηριστική ή δογματική δομή της πατερικής σκέψεως.

(συνεχίζεται)

ΑΡΙΘ. ΠΡΩΤ. 336
ΑΔΕ

ΑΘΗΝΑΙ 9 Ιουνίου 92

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Π Ρ Ο Σ

ΤΟΝ ΠΡΟΕΔΡΟΝ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ
ΚΥΡΙΟΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΝ
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΣΟΧΟΤΑΤΕ

Πληροφορία περί επικείμενης αποπολιτικοποίησης Βλασημίας τών θεϊνών εξεγείρει
συνείδησιν θρησκευομένου λαού Έλλαδος.-ΣΤΟΠ-

Προκαλεί τήν όργην τού θεού καί τήν έκτατάλειψιν,διά νέας περιπετειάς καί
συνωρός ταλαιπωρημένης φυλής μας.-ΣΤΟΠ-

Άνωστείλατε έκταώς ένεργείας σκοτεινών δυνάμεων πού ύποσώζονται τά θεμέλια
τού εθνους Έθνους μας.-ΣΤΟΠ-

Διαμαρτυρόμεθα έντονάτα καί είμεθα βέβαιοι ότι ή υεβοστή Κυβέρνησις θά πράξη τό
ύπέρτατον τούτο θρησκευτικόν καί ήθικόν χρέος της,πρός άποτροπήν τούσούτης άσεβείας.-ΣΤΟΠ-

ΔΙΑ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΣΥΝΟΔΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Β' Πρόεδρος

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ: Τό άνωτέρω τηλ/μο άποστάλη
είς τόν Πρωθυπουργόν,τούς Έκπαινεύς
καί τόν Έκπαινεύον Έτυπον.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ
ΑΘΗΝΑΣ ΚΑΙ ΚΡΗΤΗΣ : ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ 101 30
ΤΗΛΕΦ. 20 66 118

ΑΡΙΘ. ΠΡΩΤ. 201

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 17 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 92

Π Ρ Ο Σ

ΤΟΝ ΉΜΕΡΗΣΙΟΝ ΤΥΠΟΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Προαγόμεθα θεοπειθώς νά παρακαλέσωμεν Έγώς όπως αγαθυνέητε καί δημοσιεύσητε τό
άκόλουθον έπείγον τηλεγράφημα:

Ο "Σύνδεσμος Συμποροστώσεως Έθνικών Έλληνικών Μειονοτήτων-Έθνική Άλληλεγγύη"
διοργανώνει εϊς τό Στάδιόν Εϊρήνης καί Οιλίος,διά τήν Μεγ.Δευτέραν καί ώραν δν.μ.Κολλι-
τεχνικήν έκδήλων,τή συμμετοχή,έν τή διοργαν.Έπιτροπή παραγόντων της Κρατικής Έκκλησίας,
καθ'ήν θ'όκουσθούν τραγούδια καί θά λάβουν χώραν χοροί από τό Λύκειον Έλληνίδων Έιωννίνων.

Κατογγέλομεν ως άντιχριστιανικήν καί άνίερν τήν έκδήλων ταύταν,τελουμένην έν Έμέρα
ένάρξεως της Άγίας καί Μεγ.Έβδομάδος τού θεϊου Πάθους!

Πρέπει άπωσθήποτε αύτη ν'άναβληθῇ,έν όνόματι της άμμήςτου Όρθόδοξου Πότεως,πρός
άποφυγήν σκανδαλισμού τών πιστών.Είναί πάντε άπαράδεκτον τολαύται έκδηλώσεις νά τε-
λώνται εϊς περίοδον νηστείας,έξομολογήσεως καί έν γένει πνευματικής περισουλογής καί
κατανύξεως,καί δή,τή συμπράξει της Κρατικής Έκκλησίας.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ Γ.Ο.Χ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ (ΠΑΛΑΙΟΝΗ/ΤΟΝ)

Γ Ε Ρ Ο Ν Τ Ι Ο Σ

ΔΗΜΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

BENIZEOY 45, 546 31 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ - ΤΗΛ. 270.544 - ΤΛΧ : 412.507 - FAX : 284.434

Θεσσαλονίκη, 22 Απριλίου 1992
Α.Π. 1323

ΓΡΑΦΕΙΟ ΔΗΜΑΡΧΟΥ

Προς
Την ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ Γ.Ο.Χ ΕΛΛΑΔΟΣ
Κάνιγγος 32
105 82 Αθήνα

Ελαβα το ψηφισμα της Εκκλησίας των Γνησίων Ορθοδόξων Χριστιανών Ελλάδος που αφορά τον Παπισμό-Θυνία και την ελληνικότητα της Μακεδονίας και σας ευχαριστώ και συγχαίρω για την Χριστιανική και ελληνοπαρεπτή σας στάση. Ορθοδοξία και ελληνισμός άρρηκτα δεμένοι δίνουν σήμερα ιερό αγώνα εναντίων των ύπουλων εχθρών του έθνους μας.

Η ομόθυχη όμως στάση του ελληνισμού απανταχού της γης είναι βέβαιο ότι θα δικαιώσει τους αγώνες όλων μας.

Ευχαριστώ και πάλι για το ψηφισμά σας.

Με τιμή
Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΟΣΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΝΤΑΠΟΛΕΩΣ

(Ανατολικής Μακεδονίας και Θράκης)

Οδός Σάντου 5, Προδρόμιον - 661 00 Δράμας - Τηλ. 35.074 & 33.328.

Αριθ. Πρωτ. 13/1992

Εν Δράμα τη 22α Μαΐου 1992

ΕΓΓΡΑΦΟΝ ΠΑΡΕΛΕΓΜΕΝΟΝ

Προς τους κ.κ.

- α) Πρόεδρον Δημοκρατίας,
- β) Πρωθυπουργόν,
- γ) Πρόεδρον της Βουλής,
- δ) Βουλή των Ελλήνων,
- ε) Αρχηγούς Κομμάτων, και
- στ) Υπουργόν Δικαιοσύνης.

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΩΜΕΘΑ ενόρκως διό θανατωσάτη προσβολή θρησκευτικού αισθήματος Ορθόδοξου Χριστιανικού Λαού εκ της μελετωμένης τροποποιήσεως ποινικού Κώδικος ώστε έφεξης ή θλασσηρία των ΘΕΙΩΝ να μή διώκεται αυτεπαγγέλτως σ τ ό π.

Τοιαύτη ένέργεια δό αποτέλεσμα την μεγαλύτερη απέβεια, διότι αδυνατούμεν να ένενοώμεν πως είναι δυνατόν να διώκεται αυτεπαγγέλτως ό ύβρίζων άσχηγών Κράτους και όχι ό καθυβρίζων τόν ΘΕΟΝ, τόν Όποιον τό μέγιστον μέρος τού Έλληνικού Λαού σέβεται και προσκυνεί σ τ ό π.

Ζητούμεν άμεσον παρέμβασίν σας.

Ο έν Επισκόπος έλάχιςτος προς Κάριον εύχέτης

+ Ο ΠΕΝΤΑΠΟΛΕΩΣ ΚΑΛΑΙΟΠΙΟΣ

Μητροπολίτης Ανατολικής Μακεδονίας και Θράκης

Κόμμοποιήσεως Μυερήσιαν, Περιολικών και θρησκευτικών Τύπων. Μαζικά μέσα Ραδιοφώνου και Τηλεοράσεως.

ΑΝΑΔ/ΣΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΟΡΘΟΔ. ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΟΥ

Συνέχεια Γ'

**ΒΑΡΥΣΗΜΑΝΤΟΣ ΜΑΡΤΥΡΙΚΗ ΚΑΤΑΘΕΣΙΣ
ΤΟΥ κ. ΝΙΚΗΤΑ Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΠΙΤΙΜΟΥ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ**

**ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΗΝΥΣΕΩΣ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ,
ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.**

ΠΕΝΤΑΠΟΛΕΩΣ ΚΑΛΛΙΟΠΟΥ, ΕΠΙ "ΑΝΤΙΠΟΙΗΣΕΙ Κ.Α.Π."

Τό Δικαστικόν Συμβούλιον, προκειμένου ν' ἀποφανθῇ ἐπὶ τοῦ κύρους τῆς χειροτονίας αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ἠμφεσβήτει ὁ μηνυτής, ἐξετάσαν εἰς βάθος τὸ ζήτημα τῆς Ἀποστολῆς Διαδοχῆς, διὰ τῆς ἐνεργηθείσης προανακρίσεως καὶ τῆς ἐπακολουθήσασας κυρίως ἀνακρίσεως, διεπίστωσε τὴν ὑπαρξίν ταύτης ἐχούσης τὴν ἀρχὴν εἰς τὴν χειροτονίαν τοῦ ἀρχιμανδρίτου Γ.Ο.Χ. Ἀκακίου Παπᾶ, ἐν Ἀμερικῇ, κατὰ Δεκέμβριον 1960, ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Σικάγου Σεραφεῖμ καὶ τοῦ Ἐπισκόπου Θεοφίλου (δύο, κατὰ τὴν Α' Ἀποστολικὴν Κανόνα)

Περαιτέρω ἀναφέρει τὸ Βούλευμα ἀναλυτικῶς τὴν ἐπακολουθήσαν σειρὰν χειροτονειῶν τῶν ἐπισκόπων ἡμῶν, μετὰξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ τοῦ ἀρχιμανδρίτου Γερωντίου Μαριόλη, εἰς ἐπίσκοπον Σαλαμίνας. Καὶ καταλήγει τὸ Βούλευμα εἰς τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς κατηγορίας τούτου, ὡς χειροτονηθέντος κατὰ τοὺς ἱεροὺς Κανόνας καὶ ἐγκύρως ἱερουργουῦντος (βλ. τὸ Βούλευμα ἰδίως εἰς τὰς σελίδας 15, 16, καὶ 23). Τὸ Βούλευμα κατέστη ἀμετάκλητον, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1425/1976 βεβαιώσεως τοῦ Πρωτοῦ. Πειραιῶς καὶ τοῦ σχετικοῦ ἀποδεικτικῆς ἐπιδόσεως τοῦ Δικ. Ἐπιμελητοῦ Μ. Ἀσμάνη (βλ. τοῦτο).

Ἐκτοτε, συνεχίσθη, κατὰ καιροῦς, ἀδιασπάστως ἡ Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ, διὰ τῆς κανονικῆς χειροτονίας τῶν λοιπῶν ἐπισκόπων καὶ ἐν γένει κληρικῶν μας, οἱ ὅποιοι μετὰ τῶν λαϊκῶν πιστῶν ἀποτελοῦν τὸ Χριστεπώνυμον Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Καὶ τὸ Πλημμελειοδικεῖον Χίου, δικάσαν κατηγορουμένους ἐπὶ ἀντιποιήσῃ ἐκκλησ. ἀξιωματῶς ἀρχιερέα καὶ ἱερέα ἡμῶν, ἠθώσαε τούτους πανηγυρικῶς, δεχθέν ὅτι οὗτοι εἶναι μέλη, κανονικῶς χειροτονηθέντες, τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, "ἀντλούσης τὴν ἀποστολικὴν Διαδοχὴν τῶν ἐπισκόπων τῆς ἐκ τῶν ἐπισκόπων τῆς ἐν Ν. Ὑόρκῃ τῶν ΗΠΑ ἐδρευούσης γνωστῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Διασποράς" (βλ. ὑπ' ἀριθ. 713/1983 ἀπόφασιν).

Ὅθεν, εἶναι δικαστικῶς βεβαιωμένη ἡ Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ τῶν Ἀρχιερέων καὶ γενικῶς ἡ κανονικότης τῆς ἱερωσύνης τῶν Κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Αἱ χειροτονίαι, ἐξ ἄλλου, ἔχουν ἀναγνωρισθῆναι διὰ τοῦ ἀπὸ 30 Μαΐου - 12 Ἰουνίου 1969 Ἀρχιερατικοῦ Γράμματος τοῦ Προέδρου τῆς Συνόδου τῆς ὡς ἄνω Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Μητροπολίτου Φιλαρέτου (βλέπε αὐτὸς τὴν Ρωσικὴν γλῶσσαν γεγραμμένον καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν μεταφρασμένον).

Καὶ τὸ ἐρώτημα: Ἡ Ἐκκλησία αὕτη, ἐκ τῆς ὁποίας ἔλκουν τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν, ὡς ἀνωτέρω κατεδείχθη, οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας μας, εἶναι ἀναγνωρισμένη ὡς κανονικὴ; Ἀπαντᾷ ἡ ἐκ 258 σελίδων Διδακτορικὴ Διατριβὴ τοῦ θεολόγου Θωμᾶ Φίτζεραλντ ὑπὸ τὸν τίτλον "Οἱ σχέσεις μεταξύ Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἀρχιεπισκοπῆς Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς καὶ τῆς ἐκτός Ρωσσίας Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, στίς ἠνωμένες Πολιτεῖες κατὰ τὴ χρονικὴ περίοδον 1921-1971", ἐγκριθεῖσα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 44/11-10-1984 ἀποφάσεως τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Ἐπισημαίνομεν ἐκ τῆς ἀξιολόγου ἱστορικῆς ταύτης διατριβῆς τὰ κυριώτερα στοιχεῖα, ἐκ τῶν ὁποίων ἀποδεικνύεται ἡ ἀναγνωρίσις τῆς αὐτῆς ὡς κανονικῆς ὑπὸ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς καὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, εἰς ὃ ὑπάγεται αὕτη.

α) Εἰς τὸ συγκληθέν ἐν ἔτει ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου "Διορθόδοξον Συνέδριον" προσεκληθῆσαν καὶ συμμετέσχον οἱ

ἀρχιεπίσκοποι Κισνοβίου Ἀναστάσιος καὶ Βορείου Ἀμερικῆς Ἀλέξανδρος, ὡς ἐκπρόσωποι τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι καὶ ἀπέρριψαν τὴν ἀπόφασιν περὶ ἀλλαγῆς τοῦ Ἡμερολογίου (σελ. Διατριβῆς 135).

Τὸ Συνέδριον τοῦτο, ὡς γνωστόν, στερεῖται κύρους, καταστάν "Ψευδοσυνέδριον", λόγω μὴ συμμετοχῆς εἰς αὐτὸ τῶν Πατριαρχείων Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων. Σημασίαν μόνον ἔχει ὡς πρὸς τὴν ἀναγνώρισιν τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὸ γεγονός δὲ προσεκλήθησαν εἰς τοῦτο καὶ ἐκπρόσωποι ταύτης.

β) Τὴν 11 Αὐγούστου 1935 ὁ τότε Ἀρχιεπίσκοπος Β. καὶ Ν. Ἀμερικῆς Ἀθναγόρας σὺ ν ἐ π ρ α ξ ε μετὰ τοῦ Ρώσου Ἀρχιεπισκόπου Βιταλίου εἰς τὴν χειροτονίαν τοῦ Ρώσου ἀρχιμανδρίτου Ἱερωνύμου Τσέρνωφ εἰς ἐπίσκοπον Νητρόιτ. Καὶ κατὰ καιροὺς ἔλαβε μέρος εἰς ἐκκλησιαστικὰς τελετὰς μετὰ ἐπισκόπων τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὸ κανονικὸν κύρος τῆς ὁποίας οὐδέποτε ἠμφεσβήτησε (σελ. Διατριβῆς 161 καὶ 162).

γ) Τὴν 12 Μαρτίου 1952 ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Β. & Ν. Ἀμερικῆς Μιχαὴλ συνέκαλεσε ὅλους τοὺς Ὁρθοδόξους τῶν διαφόρων δικαιοδοσιῶν εἰς συνεδρίασιν πρὸς συζήτησιν ἐξευρέσεως τρόπων συνεργασίας. Μεταξὺ τῶν προσκληθέντων ἦτο καὶ ὁ Μητροπολίτης Ἀναστάσιος ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἐπανειλημμένως ὁ Μιχαὴλ προσεκάλεσε τοῦτον νὰ τελέσουν ὁμοῦ τὴν θείαν Λειτουργίαν (σελ. 193 - 196).

δ) Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἰάκωβος ἱδρυσεν ἐν ἔτει 1960 τὴν Μόνιμον Ἐπιτροπὴν τῶν Κανονικῶν Ὁρθοδόξων Ἐπισκόπων Ἀμερικῆς, με σκοπὸν τὴν Ὁρθόδοξον παρουσίαν καὶ μαρτυρίαν εἰς τὴν Οἰκουμενιστικὴν κίνησιν. Εἰς ταύτην προσεκήληθη καὶ ἡ Ρωσικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀλλὰ ὁ τότε Πρόεδρος ταύτης Μητροπολίτης Ἀναστάσιος, ὢν σφόδρα ἀντίθετος εἰς ταύτην, διὰ τῆς ἀπὸ 19-6-60 ἐπιστολῆς τοῦ ἠρνήθη συμμετοχὴν (σελ. 215 - 216).

ε) Τὴν 24 Μαΐου 1965, ἀποδημήσαντος εἰς Κύριον τοῦ Ἀναστασίου, ὁ Ἰάκωβος, ἐτέλεσε, μετὰ τοῦ νέου Προέδρου τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Φιλαρέτου, τρισάγιον εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν ταύτης εἰς Ν. Ὑόρκην (σ. 237).

στ) Ἀπὸ τοῦ 1967 ἡ Ἑλληνικὴ Ἀρχιεπισκοπὴ τῆς Ἀμερικῆς ἤρχισε νὰ καταγράφῃ εἰς τὰς ἐκδιδομένας Ἐπετηρίδας τῆς τῆς Ὁρθοδόξου Δικαιοδοσιαστῆς Ἀμερικῆς, μεθ' ὧν εἶχεν ἐπικοινωνίαν καὶ μεταξὺ τούτων συγκαταλέγεται καὶ ἡ Ρωσικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Διασποράς (σελ. 237).

η) Εἰς τὴν ἀπὸ 2-3-1969 ἐπικριτικὴν ἐπιστολὴν τοῦ Φιλαρέτου πρὸς τὸν Ἰάκωβον, διὰ τὴν συμμετοχὴν του εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν, οὗς ἐν τῇ ἀπαντητικῇ ἀπὸ 29 - 8-1969 ἐπιστολῇ του τὸν προσφωνεῖ "Ἀδελφέ Φιλάρετε" (σελ. 237 - 238).

Καὶ ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ἔχει ἀναγνωρισθεῖ, ἡ ἐκτὸς Ρωσσίας Ρωσικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, διότι εἰς τὴν χειροτονίαν τοῦ ἀρχιμανδρίτου Τιμοθέου θέμελη (τοῦ μετέπειτα Πατριάρχου Ἱεροσολύμων γενομένου) εἰς ἀρχιεπίσκοπον Ἰορδάνου, συνέπραξεν καὶ ὁ Ρώσος Μητροπολίτης Ἀναστάσιος (Θρησκ. & Χριστ. Ἐγκυκλοπαίδεια, σελ. 777-778).

"Ὅθεν, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν δικαστικῶν, ἱστορικῶν καὶ ἐκκλησιολογικῶν τούτων δεδομένων καὶ ὁ πλέον κακοπροαίρετος καὶ δύσπιστος κριτὴς δὲν δύναται παρὰ νὰ ἀναγνώρισῃ τὸ κ α ν ο ν ι κ ὸ ν κ ῶ ρ ο ς τῆς Συνόδου τῶν Ἐπισκόπων τῆς ἐκτὸς Ρωσσίας Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας (ἢ Διασποράς), καὶ ἐντεῦθεν τὸ τ ο ι ο ὗ τ ο τῆς ἀδιασπάστου Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς τῶν ἀρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος καὶ γενικῶς τὸ ἀ κ ῶ λ υ τ ο ν τῆς ἱερωσύνης τῶν κληρικῶν ταύτης.

Ἀλλὰ λέγουν οἱ καινοτόμοι ταγοὶ ὅτι οἱ Μητροπολῖται ἀναγνωρίζονται διὰ Προεδρικοῦ Διατάγματος, ὅπως οἱ τῆς Ν/κῆς Ἐκκλησίας, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 26 τοῦ Ν. 590/1977 "περὶ Κ/κοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος". Τοῦτο ἰσχύει μόνον διὰ τοὺς ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας τῶν, δι' οὓς ἔχει ἐφαρμογὴν ὁ Ν. 590/77 καὶ οὐχὶ διὰ τοὺς Γ.Ο.Χ., οἱ ὁποῖοι δὲν ἀνήκουν εἰς τὴν Ν/κὴν Ἐκκλησίαν. Διὰ τοὺς Γ.Ο.Χ. ἰσχύουν μόνον οἱ Ἱεροὶ Κανόνες καὶ οὐχὶ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Νομοθεσία ὅπως ἔχουν γνωμοδοτήσει οἱ Καθηγηταὶ τοῦ Ἐκκλησιολογίου Σ. Τρωιάνος, τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ Χ. Παπαστάθης τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. "Ὁ μὲν"...ἀποβαίνει ἀδύνατη ἡ ἐφαρμογὴ τῆς νομοθεσίας πού διέπει τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος στὶς θρησκευτικὰς Κοινότητες τῶν Γ.Ο.Χ.". (βλ. Γνωμὸδ. 22-2-1984, σελ. 4). "Ὁ δέ, ρητότερος: "Τὸ διέπον, ὅμως τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. δίκαιον εἶναι ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον τὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων. Οὐχὶ ἡ περὶ τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νομοθεσία τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας" (βλ. Γνωμὸδ. 24-2-1984, σελ. 7). (Συνεχίζεται)